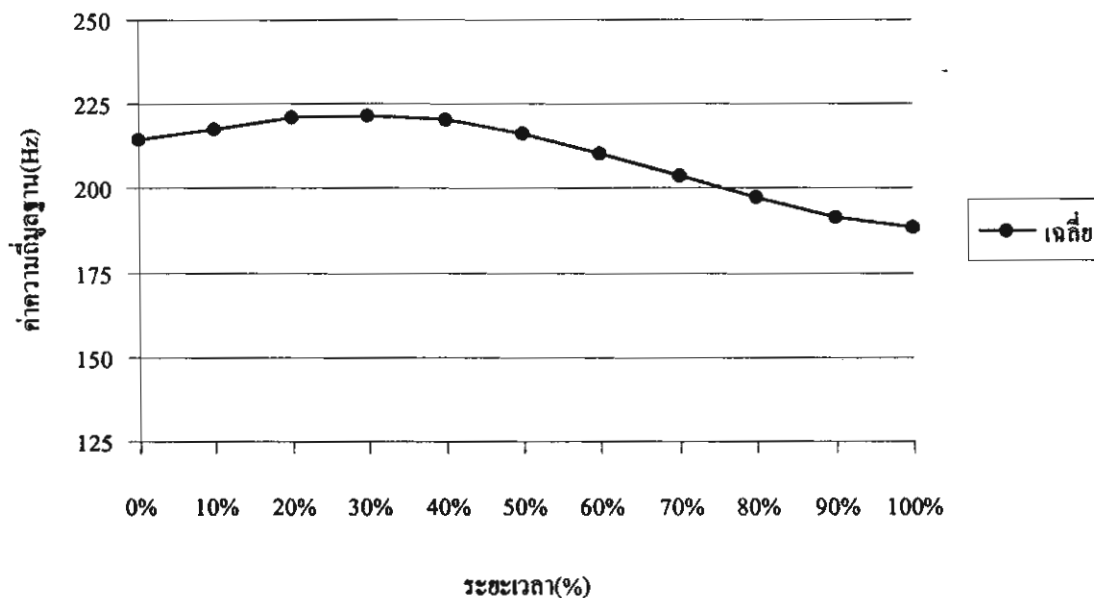

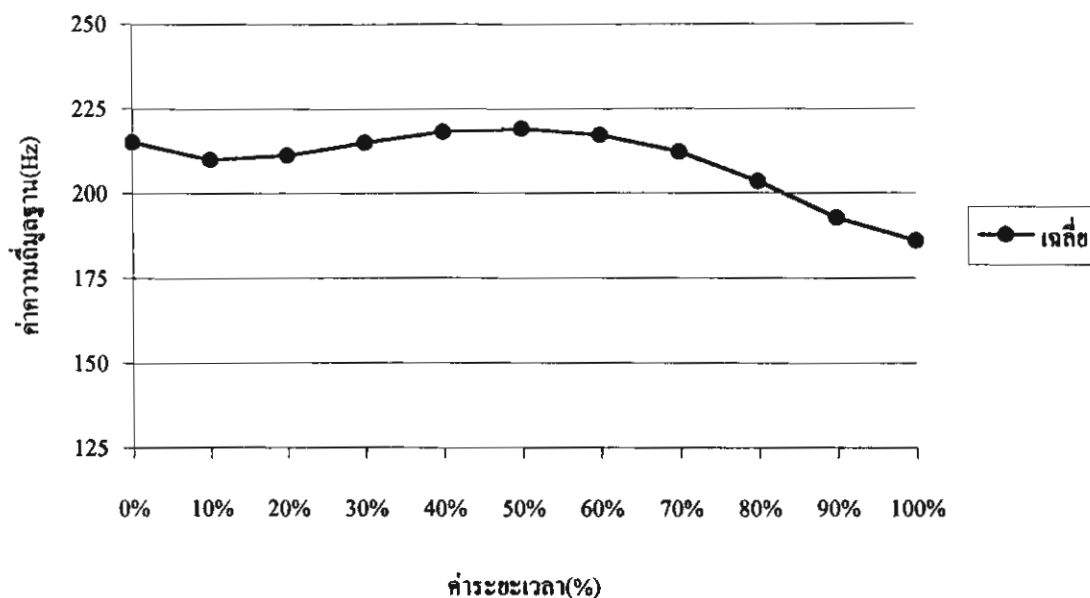
ประมาณ 188 เฮิร์ตซ์ (รูปภาพประกอบ 40) วรรณยุกต์โทลักษณะย่อยที่ 1 นี้ได้มาจากค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของผู้บอกภาษาที่ออกเสียงคำใน คำพยางค์เป็น จำนวน 8 คน (ดูข้อมูลจากการบันทึกค่าความถี่มูลฐานในภาคผนวก ค หน้า 168)

ภาพประกอบ 40 วรรณยุกต์โทลักษณะย่อยที่ 1 ที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋ว

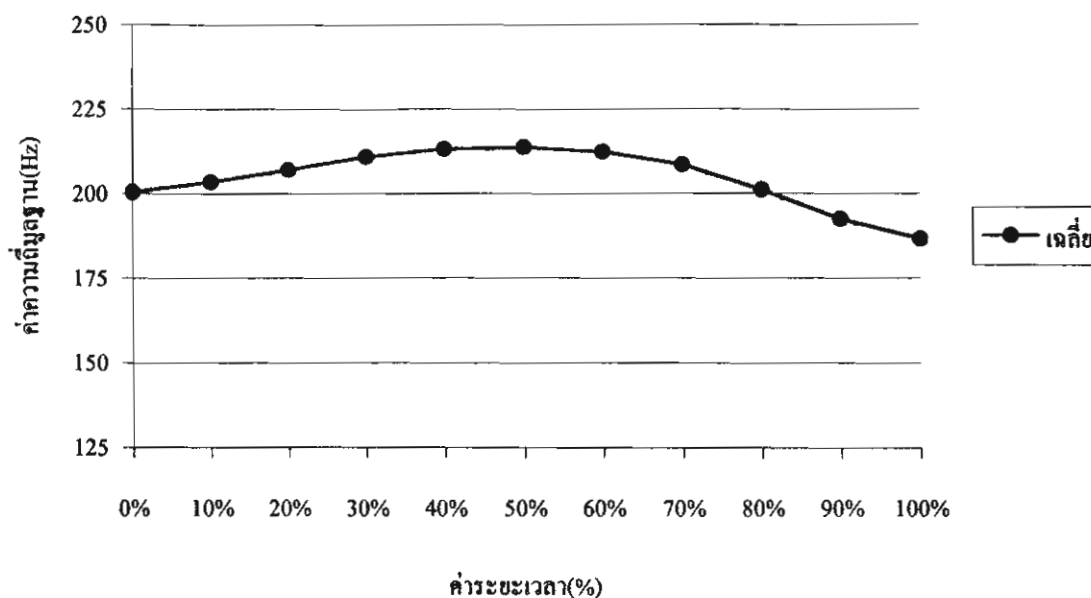
3.3.2 วรรณยุกต์โทลักษณะย่อยที่ 2 เป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ มีจุดเริ่มต้นบริเวณช่วงกลางก่อนข้างสูงของเส้นแสดงระดับเสียง 5 ระดับ โดยมีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานเริ่มต้นที่ประมาณ 215 เฮิร์ตซ์ จากนั้นค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานจะมีค่าลดลงในบริเวณต้นพยางค์มาอยู่ที่ประมาณ 210 เฮิร์ตซ์ ก่อนที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานจะมีค่าสูงขึ้นมาอยู่ที่ประมาณ 219 เฮิร์ตซ์และค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานเปลี่ยนระดับตกลงมาอยู่ที่ประมาณ 186 เฮิร์ตซ์ (รูปภาพประกอบ 41) วรรณยุกต์โทลักษณะย่อยที่ 2 นี้ได้มาจากค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของผู้บอกภาษาที่ออกเสียงคำใน คำพยางค์เป็น จำนวน 1 คน และค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของผู้บอกภาษาที่ออกเสียงคำใน คำพยางค์ตาย จำนวน 5 คน (ดูข้อมูลจากการบันทึกค่าความถี่มูลฐานในภาคผนวก ค หน้า 169)

ภาพประกอบ 41 วรรณยุกต์โทลักษณะย่อยที่ 2 ที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋ว

3.3.3 วรรณยุกต์โทลักษณะย่อยที่ 3 เป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ มีจุดเริ่มต้นบริเวณช่วงกลางค่อนข้างสูงของเส้นแสดงระดับเสียง 5 ระดับโดยมีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานเริ่มต้นที่ประมาณ 201 เฮิรตซ์ จากนั้นค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานจะมีค่าสูงขึ้นไปจนถึงบริเวณกลางค่าที่ประมาณ 214 เฮิรตซ์ ก่อนที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานจะเปลี่ยนระดับตกลงมาอยู่ที่ประมาณ 187 เฮิรตซ์ (ดูภาพประกอบ 42) วรรณยุกต์โทลักษณะย่อยที่ 3 นี้ได้มาจากค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของผู้บอกภาษาที่ออกเสียงคำใน คำพยางค์เป็น จำนวน 1 คน และค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของผู้บอกภาษาที่ออกเสียงคำใน คำพยางค์ตาย จำนวน 5 คน (ดูข้อมูลจากการบันทึกค่าความถี่มูลฐานในภาคผนวก ค หน้า 169)

ภาพประกอบ 42 วรรณยุกต์โทลักษณะย่อยที่ 3 ที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋ว

เนื่องจากสัทลักษณะของวรรณยุกต์โทลักษณะย่อยที่ 1 มีผู้บอกภาษาออกเสียงคำใน คำพยางค์เป็น จำนวน 8 คน สัทลักษณะของวรรณยุกต์โทลักษณะย่อยที่ 2 มีผู้บอกภาษาออกเสียงคำในคำพยางค์เป็น จำนวน 1 คน และใน คำพยางค์ตาย จำนวน 5 คน ในขณะที่สัทลักษณะของวรรณยุกต์โทลักษณะย่อยที่ 3 มีผู้บอกภาษาออกเสียงคำใน คำพยางค์เป็น จำนวน 1 คนและใน คำพยางค์ตาย จำนวน 5 คน ดังนั้นผู้วิจัยจะถือเอาสัทลักษณะของวรรณยุกต์โทลักษณะย่อยที่ 1 เป็นตัวแทนของเสียงวรรณยุกต์โทของกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วต่อไป

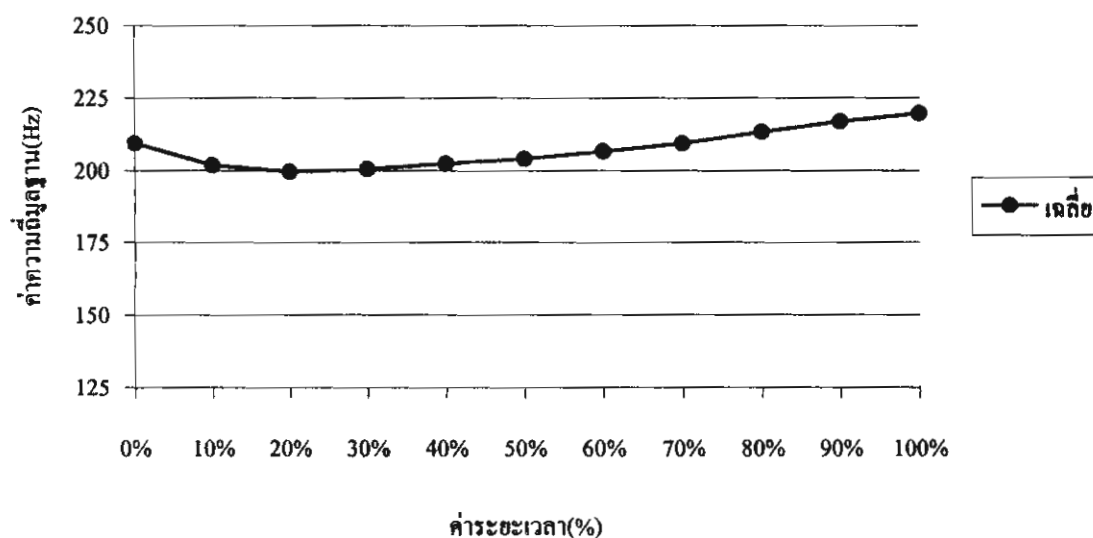
3.4 เสียงวรรณยุกต์ตรี

การศึกษาสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ตรี ผู้วิจัยได้ศึกษามาจากคำรวมทั้งหมด 6 คำ โดยแยกเป็น คำพยางค์เป็น จำนวน 3 คำ คือคำว่า ค้อน ช้าง น่อง และ คำพยางค์ตาย จำนวน 3 คำ คือคำว่า ลึก คับ เล็ก ซึ่งคำดังกล่าวเป็นคำที่มีเสียงวรรณยุกต์ตรีเป็นวรรณยุกต์ประจำคำ และเป็นคำที่จัดอยู่ในกล่องทดสอบเสียงวรรณยุกต์ช่อง C4 และ DS4 โดยผู้วิจัยให้ผู้บอกภาษาออกเสียงคำในคำพูดต่อเนื่องคำละ 3 ครั้ง จากจำนวนผู้บอกภาษา 10 คน รวมการออกเสียงวรรณยุกต์ตรีทั้งสิ้น 180 ครั้ง

ผลจากการวิเคราะห์เสียงวรรณยุกต์พบว่าวรรณยุกต์ตรีมีลักษณะย่อยของเสียงวรรณยุกต์ 3 ลักษณะดังนี้

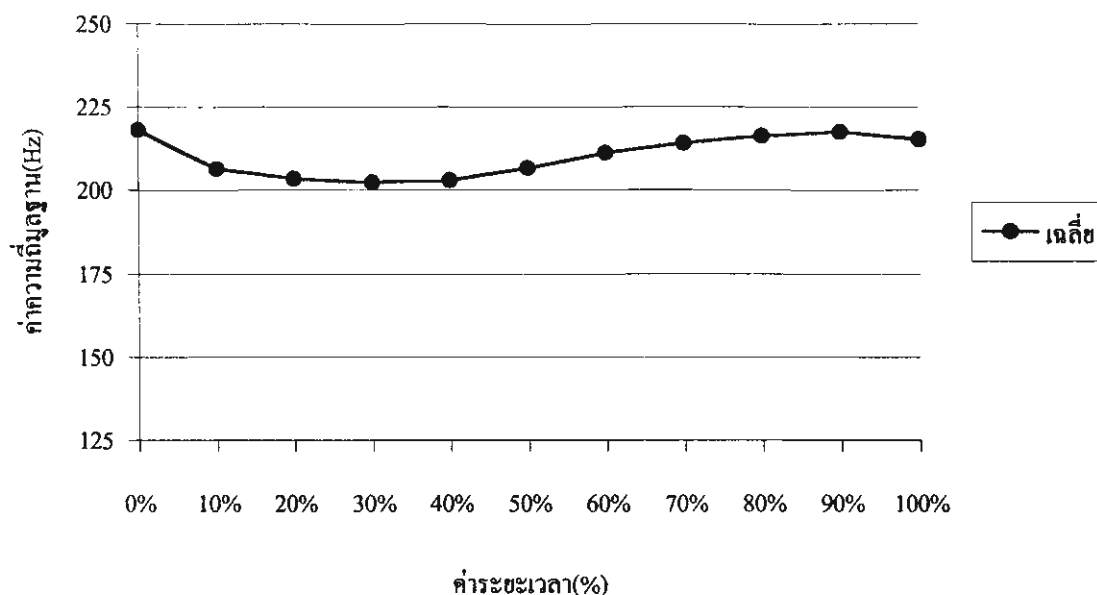
3.4.1 วรรณยุกต์ตรีลักษณ์ย่อยที่ 1 เป็นวรรณยุกต์ระดับ มีจุดเริ่มต้นบริเวณช่วง กลางค่อนข้างสูงของเส้นแสดงระดับเสียง 5 ระดับ โดยมีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานเริ่มต้นที่ประมาณ 209 เฮิร์ตซ์ จากนั้นค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานจะมีค่าลดลงในบริเวณต้นพยางค์ที่ประมาณ 199 เฮิร์ตซ์ ก่อนที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานจะมีค่าสูงขึ้นมาอยู่ที่ประมาณ 220 เฮิร์ตซ์ (ดูภาพ ประกอบ 43) วรรณยุกต์ตรีลักษณ์ย่อยที่ 1 นี้ได้มาจากค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของผู้บอกภาษาที่ ออกเสียงคำใน คำพยางค์เป็น จำนวน 5 คน และค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของผู้บอกภาษาที่ออก เสียงคำใน คำพยางค์ตาย จำนวน 3 คน (ดูข้อมูลจากการบันทึกค่าความถี่มูลฐานในภาคผนวก ค หน้า 170)

ภาพประกอบ 43 วรรณยุกต์ตรีลักษณ์ย่อยที่ 1 ที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋ว

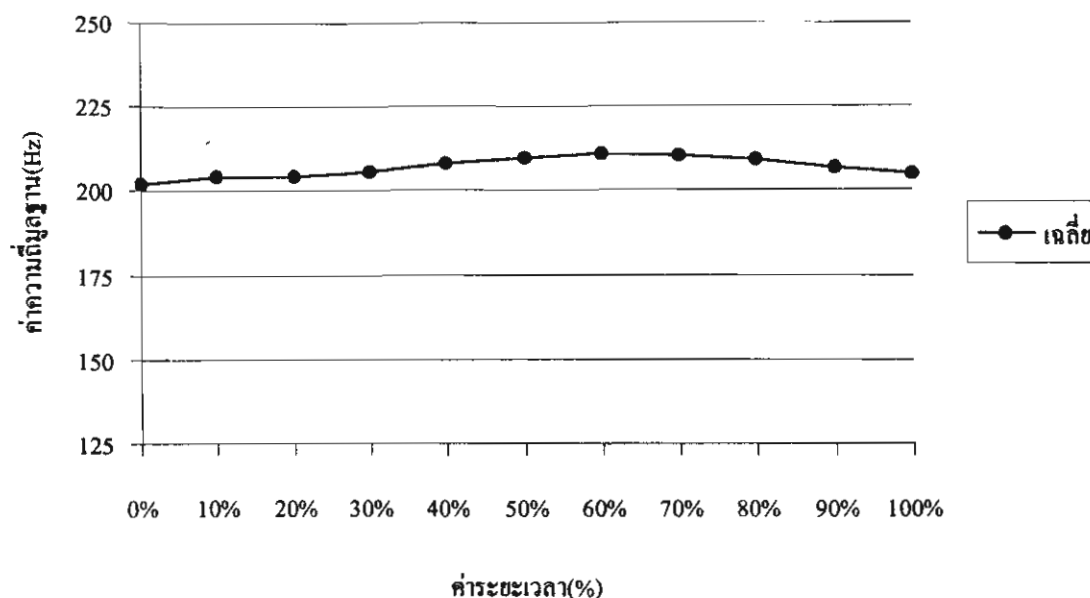
3.4.2 วรรณยุกต์ตรีลักษณ์ย่อยที่ 2 เป็นวรรณยุกต์ระดับ มีจุดเริ่มต้นบริเวณช่วง กลางค่อนข้างสูงของเส้นแสดงระดับเสียง 5 ระดับ โดยมีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานเริ่มต้นที่ประมาณ 218 เฮิร์ตซ์ จากนั้นค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานจะมีค่าลดลงในบริเวณต้นพยางค์มาอยู่ที่ประมาณ 202 เฮิร์ตซ์ ก่อนที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานจะมีค่าสูงขึ้นมาอยู่ที่ประมาณ 215 เฮิร์ตซ์ (ดูภาพ ประกอบ 44) วรรณยุกต์ตรีลักษณ์ย่อยที่ 2 นี้ได้มาจากค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของผู้บอกภาษาที่ออก เสียงคำใน คำพยางค์เป็น จำนวน 4 คน และค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของผู้บอกภาษาที่ออกเสียงคำ ใน คำพยางค์ตาย จำนวน 3 คน (ดูข้อมูลจากการบันทึกค่าความถี่มูลฐานในภาคผนวก ค หน้า 171)

ภาพประกอบ 44 วรรณยุกต์ตรีลักษณ์ย่อยที่ 2 ที่พูด โดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋ว

3.4.3 วรรณยุกต์ตรีลักษณ์ย่อยที่ 3 เป็นวรรณยุกต์ระดับ มีจุดเริ่มต้นบริเวณช่วง กลางก่อนข้างสูงของเส้นแสดงระดับเสียง 5 ระดับ โดยมีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานเริ่มต้นที่ประมาณ 202 เฮิรตซ์ จากนั้นค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานจะมีค่าสูงขึ้นเพียงเล็กน้อยมาอยู่ที่ประมาณ 211 เฮิรตซ์ ก่อนที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานจะมีค่าตกลงมาอยู่ที่ประมาณ 205 เฮิรตซ์ (ดูภาพประกอบ 45) วรรณยุกต์ตรีลักษณ์ย่อยที่ 3 นี้ได้มาจากค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของผู้บอกภาษาที่ออกเสียงคำในคำ พยางค์เป็น จำนวน 1 คน และค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของผู้บอกภาษาที่ออกเสียงคำใน คำพยางค์ ตาย จำนวน 4 คน (ดูข้อมูลจากการบันทึกค่าความถี่มูลฐานในภาคผนวก ค หน้า 172)

ภาพประกอบ 45 วรรณยุกต์ตรีลักษณ์ย่อยที่ 3 ที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋ว

เนื่องจากสัทลักษณะของวรรณยุกต์ตรีลักษณ์ย่อยที่ 1 มีจำนวนผู้บอกภาษาออกเสียงคำใน คำพยางค์เป็น จำนวน 5 คน และใน คำพยางค์ตาย จำนวน 3 คน สัทลักษณะของวรรณยุกต์ตรีลักษณ์ย่อยที่ 2 มีจำนวนผู้บอกภาษาออกเสียงคำใน คำพยางค์เป็น จำนวน 4 คน และใน คำพยางค์ตาย จำนวน 3 คน ในขณะที่สัทลักษณะของวรรณยุกต์ตรีลักษณ์ย่อยที่ 3 มีจำนวนผู้บอกภาษาออกเสียงคำใน คำพยางค์เป็น จำนวน 1 คน และใน คำพยางค์ตาย จำนวน 4 คน ดังนั้นผู้วิจัยจะถือเอาสัทลักษณะของวรรณยุกต์ตรีลักษณ์ย่อยที่ 1 เป็นตัวแทนของเสียงวรรณยุกต์ตรีของกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วต่อไป

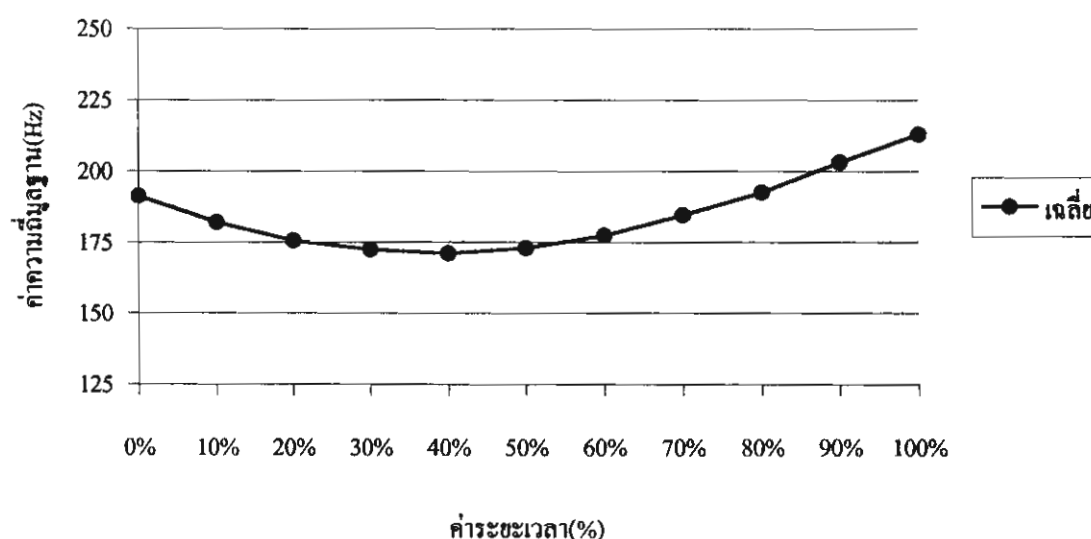
3.5 เสียงวรรณยุกต์จัตวา

การศึกษาสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์จัตวา ผู้วิจัยได้ศึกษามาจากคำรวมทั้งหมด 3 คำ คือคำว่า ขาว เขียว สูง ซึ่งคำดังกล่าวเป็นคำที่มีเสียงวรรณยุกต์จัตวาเป็นวรรณยุกต์ประจำคำ และเป็นคำที่จัดอยู่ในกล่องทดสอบเสียงวรรณยุกต์ช่อง A1 โดยผู้วิจัยให้ผู้บอกภาษาออกเสียงคำใน คำพูดต่อเนื่องคำละ 3 ครั้ง จากจำนวนผู้บอกภาษาทั้งหมด 10 คน รวมการออกเสียงคำใน วรรณยุกต์จัตวาทั้งสิ้น 90 ครั้ง

ผลจากการวิเคราะห์เสียงวรรณยุกต์พบว่าวรรณยุกต์จัตวามีลักษณะย่อยของเสียงวรรณยุกต์ 2 ลักษณะดังนี้

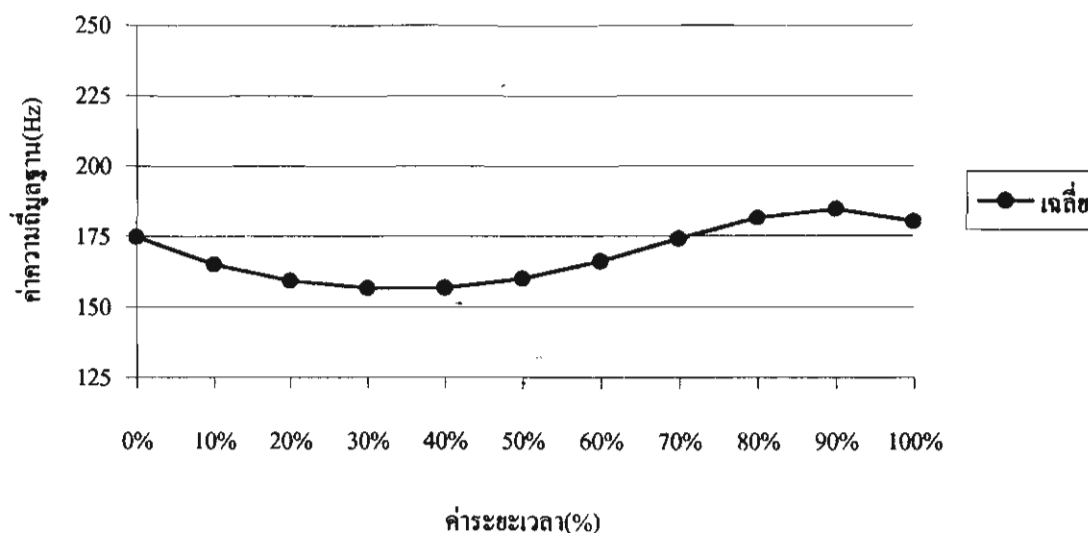
3.5.1 วรรณยุกต์จัตวาลักษณะย่อยที่ 1 เป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ มีจุดเริ่มต้นบริเวณช่วงกลางของเส้นแสดงระดับเสียง 5 ระดับ โดยมีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานเริ่มต้นที่ประมาณ 191 เฮิรตซ์ จากนั้นค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานจะมีค่าลดลงมาอยู่ที่ประมาณ 171 เฮิรตซ์ และค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานเปลี่ยนระดับขึ้นมาอยู่ที่ประมาณ 213 เฮิรตซ์ วรรณยุกต์จัตวาลักษณะย่อยที่ 1 นี้ได้มาจากค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของผู้บอกภาษาจำนวน 6 คน (ดูข้อมูลจากการบันทึกค่าความถี่มูลฐานในภาคผนวก ค หน้า 172)

ภาพประกอบ 46 วรรณยุกต์จัตวาลักษณะย่อยที่ 1 ที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋ว

3.5.2 วรรณยุกต์จัตวาลักษณะย่อยที่ 2 เป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ มีจุดเริ่มต้นบริเวณช่วงกลางก่อนข้างต่ำของเส้นแสดงระดับเสียง 5 ระดับ โดยมีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานเริ่มต้นที่ประมาณ 175 เฮิรตซ์ จากนั้นค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานเปลี่ยนระดับตกลงมาอยู่ที่ประมาณ 157 เฮิรตซ์ ก่อนที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานเปลี่ยนระดับขึ้นมาอยู่ที่ประมาณ 185 เฮิรตซ์ และค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานจะมีค่าต่ำลงเล็กน้อยที่ท้ายพยางค์มาอยู่ที่ประมาณ 180 เฮิรตซ์ (ดูภาพประกอบ 47) วรรณยุกต์จัตวาลักษณะย่อยที่ 2 นี้ได้มาจากค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของผู้บอกภาษาจำนวน 4 คน (ดูข้อมูลจากการบันทึกค่าความถี่มูลฐานในภาคผนวก ค หน้า 173)

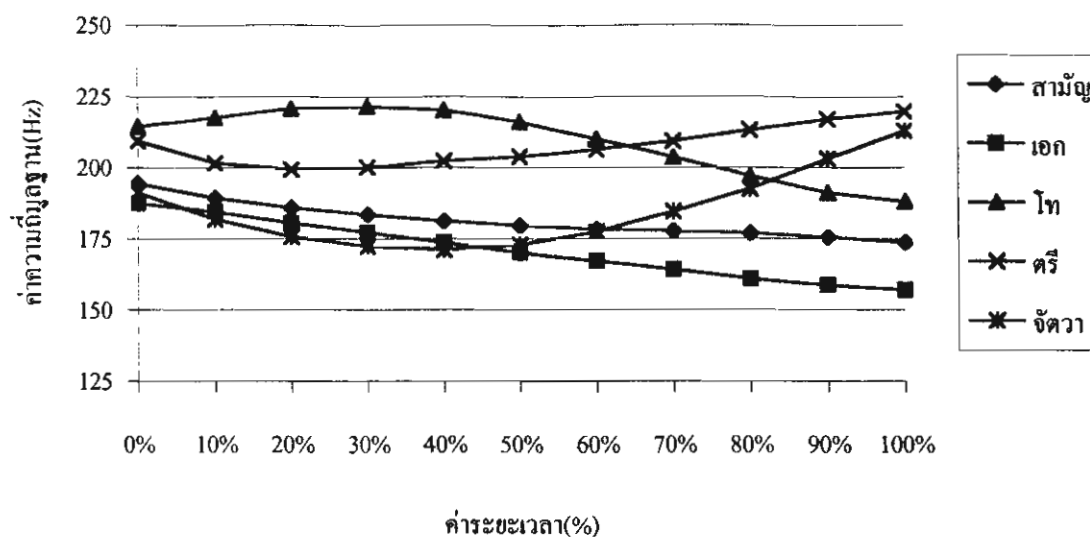
ภาพประกอบ 47 วรรณยุกต์จัตวาลักษณะย่อยที่ 2 ที่พูด โดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋ว

เนื่องจากสัทลักษณะของวรรณยุกต์จัตวาลักษณะย่อยที่ 1 มีผู้บอกภาษาออกเสียงจำนวน 6 คน ในขณะที่สัทลักษณะของวรรณยุกต์จัตวาลักษณะย่อยที่ 2 มีผู้บอกภาษาออกเสียงจำนวน 4 คน ดังนั้นผู้วิจัยจะถือเอาสัทลักษณะของวรรณยุกต์จัตวาลักษณะย่อยที่ 1 เป็นตัวแทนของเสียงวรรณยุกต์จัตวาของกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วต่อไป

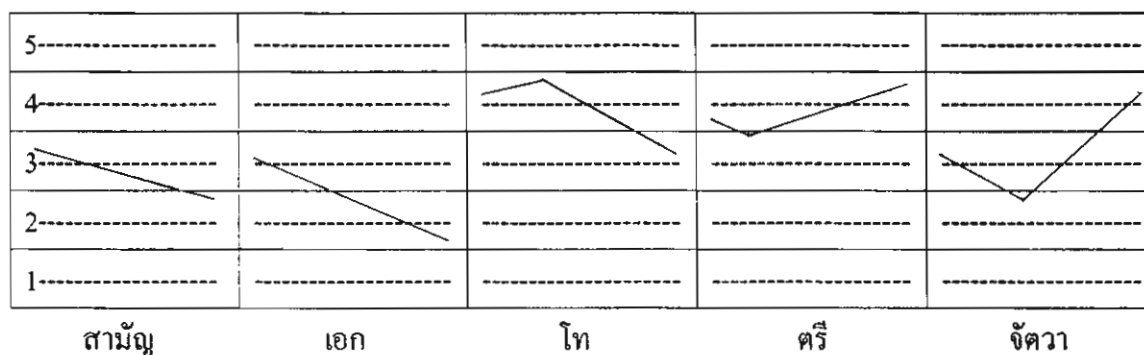
อย่างไรก็ตามในการนำเสนอสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วในครั้งนี้ นอกจากผู้วิจัยจะได้นำเสนอภาพกราฟที่เป็นลักษณะย่อยของแต่ละเสียงวรรณยุกต์ไปแล้วในข้างต้น ผู้วิจัยจะแสดงการสรุปภาพรวมที่เป็นตัวแทนของสัทลักษณะของแต่ละเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 วรรณยุกต์เพื่อให้เกิดการเปรียบเทียบที่ชัดเจนขึ้นดังนี้

ภาพประกอบ 48 แสดงค่าความถี่ฐานของเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋ว

จากที่ได้นำเสนอสัญลักษณ์ของเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วในรูปแบบกราฟเส้นไปแล้วนั้น ผู้วิจัยจะขอนำเสนอในอีกรูปแบบหนึ่งคือการดัดแปลงกราฟเส้นให้เป็น “รูปลักษณะเชิงกล” แสดงสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ที่มีพิสัยระดับเสียง 5 ระดับ ทั้งนี้เพื่อให้ข้อมูลที่ได้มีความชัดเจนและสะดวกต่อการนำไปเปรียบเทียบมากขึ้น ซึ่ง “รูปลักษณะเชิงกล” แสดงสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ที่มีพิสัยระดับเสียง 5 ระดับ มีดังนี้

ภาพประกอบ 49 เส้นแสดงสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋ว

นอกจากนี้การแสดงสัญลักษณ์ของเสียงวรรณยุกต์ยังสามารถแสดงได้ด้วยระบบตัวเลข ดังตารางแสดงสัญลักษณ์ต่อไปนี้

ตาราง 5 สัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋ว

วรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูด โดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋ว	สัญลักษณ์ของเสียงวรรณยุกต์
วรรณยุกต์สามัญ	3'2'
วรรณยุกต์เอก	3'2,
วรรณยุกต์โท	4'4'3'
วรรณยุกต์ตรี	4,3'4'
วรรณยุกต์จัตวา	3'2'4'

จากการศึกษาวิเคราะห์เสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทย มลายูและจีนในตำบลสะเตา และตำบลถ้ำน้ำก่แก้ว อำเภอสะเตา จังหวัดสงขลา พบว่าเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏสามารถแบ่งออกได้ 5 หน่วยเสียง คือ หน่วยเสียงวรรณยุกต์สามัญ หน่วยเสียงวรรณยุกต์เอก หน่วยเสียงวรรณยุกต์โท หน่วยเสียงวรรณยุกต์ตรี และหน่วยเสียงวรรณยุกต์จัตวา โดยในแต่ละหน่วยเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์จะมีลักษณะย่อยของเสียงวรรณยุกต์ ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปจำนวนลักษณะย่อยของเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยผู้บอกภาษาทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์ได้ดังนี้

ตาราง 6 จำนวนลักษณะย่อยของเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทย มลายู และจีนในตำบลสะเดา และตำบลสำนักแก้ว อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา

เสียงวรรณยุกต์	ชาติพันธุ์ของผู้บอกภาษา		
	ไทยถิ่นใต้	มลายู	จีนแต้จิ๋ว
สามัญ	2	2	1
เอก	1	2	1
โท	2	3	3
ตรี	2	5	3
จัตวา	2	3	2

จากตารางข้างต้น ทำให้ทราบจำนวนลักษณะย่อยของแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์ได้อย่างชัดเจนขึ้น ซึ่งในบรรดาสัทลักษณะย่อยของแต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้งหมดนี้ผู้วิจัยต้องคัดเลือกสัทลักษณะย่อยในแต่ละวรรณยุกต์เพื่อใช้เป็นตัวแทนของแต่ละเสียงวรรณยุกต์

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 3 อาจกล่าวได้ว่าหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 15 หน่วยเสียงสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ วรรณยุกต์ระดับ มี 7 หน่วยเสียง ได้แก่ เสียงวรรณยุกต์สามัญ เสียงวรรณยุกต์ตรี ของทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์ และเสียงวรรณยุกต์เอกที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ กับ วรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ มี 8 หน่วยเสียง ได้แก่ เสียงวรรณยุกต์โท และเสียงวรรณยุกต์จัตวา ของทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์ และเสียงวรรณยุกต์เอกที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูและกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋ว ทั้งนี้ผลของการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 3 สามารถนำไปใช้เปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทย มลายู และจีนในตำบลสะเดา และตำบลสำนักแก้ว อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา และเพื่อนำไปเปรียบเทียบกับเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ ในบทต่อไป

บทที่ 4

การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดย กลุ่มชาติพันธุ์ไทย มลายู และจีนในตำบลสะเตา และตำบลสำนักแคว อำเภอสะเตา จังหวัดสงขลา

การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทย มลายู และจีนในตำบลสะเตา และตำบลสำนักแคว อำเภอสะเตา จังหวัดสงขลาในบทนี้จะดำเนินการเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์โดยผู้วิจัยได้แบ่งการเปรียบเทียบออกเป็น 2 ตอนคือ

ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทย มลายู และจีนในตำบลสะเตา และตำบลสำนักแคว อำเภอสะเตา จังหวัดสงขลา

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทย มลายู และจีนในตำบลสะเตา และตำบลสำนักแคว อำเภอสะเตา จังหวัดสงขลา กับเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ

การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทย มลายู และจีนในตำบลสะเตา และตำบลสำนักแคว อำเภอสะเตา จังหวัดสงขลา

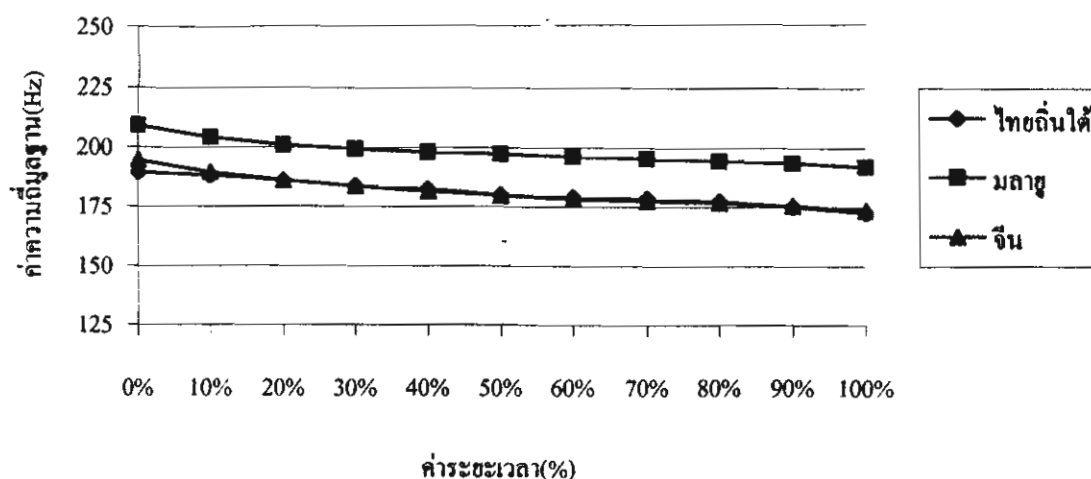
การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทย มลายู และจีนในตำบลสะเตา และตำบลสำนักแคว อำเภอสะเตา จังหวัดสงขลา ผู้วิจัยได้ดำเนินการเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์สามัญ วรรณยุกต์เอก วรรณยุกต์โท วรรณยุกต์ตรี และวรรณยุกต์จัตวาตามลำดับดังนี้

1. การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์สามัญ

เสียงวรรณยุกต์สามัญในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทย มลายู และจีนได้จัดเป็นวรรณยุกต์ระดับ โดยมีลักษณะของเส้นกราฟแสดงค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานเป็นไปในทิศทางเดียวกันแต่มีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานแตกต่างกันดังภาพแสดงเสียงวรรณยุกต์สามัญในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในตำบลสะเตา และตำบลสำนักแคว อำเภอสะเตา จังหวัดสงขลา ต่อไปนี้

ภาพประกอบ 50 วรรณยุกต์สามัญในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ

ในตำบลสะเค และตำบลสำนักแก้ว อำเภอสะเค จังหวัดสงขลา

จากภาพประกอบ 50 ในข้างต้นจะเห็นว่า วรรณยุกต์สามัญของทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์เป็นวรรณยุกต์ระดับ มีลักษณะของเส้นกราฟแสดงค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานเป็นไปในทิศทางเดียวกันกล่าวคือ ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต่จั่วจะเริ่มต้นที่ระดับกลาง ในขณะที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของกลุ่มชาติพันธุ์มลายูจะเริ่มต้นที่ระดับกลางค่อนข้างสูง จากนั้นค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์จะค่อย ๆ ลดระดับลงไปจนกระทั่งถึงท้ายพยางค์ แต่ทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์จะมีความแตกต่างกันที่ค่าของค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานกล่าวคือ เสียงวรรณยุกต์สามัญที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้จะมีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานอยู่ประมาณ 189-173 เฮิรตซ์ ในขณะที่เสียงวรรณยุกต์สามัญที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูจะมีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 209-192 เฮิรตซ์ และเสียงวรรณยุกต์สามัญที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต่จั่วจะมีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 195-173 เฮิรตซ์ ดังตารางแสดงการเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์สามัญในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในตำบลสะเค และตำบลสำนักแก้ว อำเภอสะเค จังหวัดสงขลา

ตาราง 7 การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์สามัญในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในตำบลสะเดา และตำบลสำนักแคว อำเภอสะเคา จังหวัดสงขลา

เสียงวรรณยุกต์สามัญที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์	ค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐาน (เฮิร์ตซ์)	สัญลักษณ์ (แสดงด้วยตัวเลข)
ไทยถิ่นใต้	189-173	3'2'
มลายู	209-192	4,3'
จีนแต้จิ๋ว	195-173	3'2'

จากตาราง 7 แสดงให้เห็นว่าเสียงวรรณยุกต์สามัญในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋ว มีความคล้ายคลึงกันมากสามารถแสดงสัญลักษณ์ได้ด้วยตัวเลข 3'2' เหมือนกันแต่จะแตกต่างกันที่ค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐาน โดยค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้มีจุดเริ่มต้นหรือค่าสูงสุดประมาณ 189 เฮิร์ตซ์ ในขณะที่กลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วมีจุดเริ่มต้นหรือค่าสูงสุดประมาณ 195 เฮิร์ตซ์ จากนั้นจะค่อย ๆ ลดระดับลงไปจนถึงท้ายพยางค์มาอยู่ ณ จุดเดียวกันที่ค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 173 เฮิร์ตซ์ และเสียงวรรณยุกต์สามัญที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูสามารถแสดงสัญลักษณ์ได้ด้วยตัวเลข 4,3' โดยมีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานเริ่มต้นหรือค่าสูงสุดประมาณ 209 เฮิร์ตซ์ จากนั้นจะค่อย ๆ ลดระดับลงไปจนถึงท้ายพยางค์มาที่ค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 192 เฮิร์ตซ์

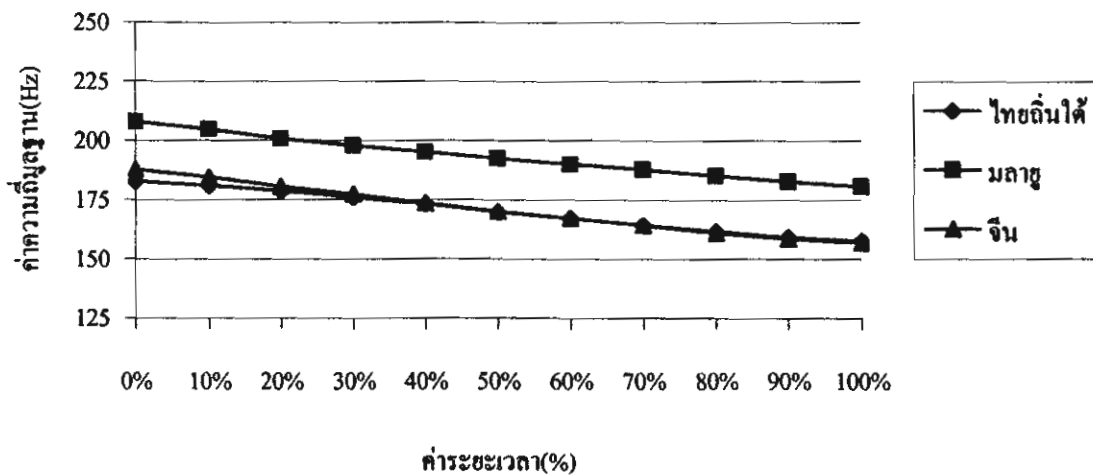
สำหรับค่าความชันของค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานพบว่า กลุ่มชาติพันธุ์ที่มีค่าความชันสูงสุดคือ กลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วประมาณ 22 เฮิร์ตซ์ รองลงมาคือกลุ่มชาติพันธุ์มลายูประมาณ 17 เฮิร์ตซ์ และกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้มีค่าความชันน้อยที่สุดประมาณ 16 เฮิร์ตซ์

2. การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์เอก

เสียงวรรณยุกต์เอกในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้จัดเป็นวรรณยุกต์ระดับ ส่วนเสียงวรรณยุกต์เอกในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายู และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วจัดเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ โดยมีลักษณะของเส้นกราฟแสดงค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานของเสียงวรรณยุกต์ของทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน แต่จากการวิจัยพบว่าเส้นกราฟแสดงค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานของเสียงวรรณยุกต์เอกที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายู และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วมีความชันมากกว่ากลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ ดังภาพแสดงเสียงวรรณยุกต์เอกในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในตำบลสะเดา และตำบลสำนักแคว อำเภอสะเคา จังหวัดสงขลา ต่อไปนี้

ภาพประกอบ 51 วรรณยุกต์เอกในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ

ในตำบลสะเดา และตำบลสำนักแคว อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา

จากภาพประกอบ 51 ในข้างต้นจะเห็นว่าเสียงวรรณยุกต์เอกในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้เป็นวรรณยุกต์ระดับ ส่วนเสียงวรรณยุกต์เอกในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายู และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต่จื๋อเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับโดยมีลักษณะของเส้นกราฟแสดงค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของเสียงวรรณยุกต์ของทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน แต่จากการวิจัยพบว่าเส้นกราฟแสดงค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของเสียงวรรณยุกต์เอกที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายู และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต่จื๋อมีความชันมากกว่ากลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้กล่าวคือ ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต่จื๋อจะเริ่มต้นที่ระดับกลาง จากนั้นค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานจะลดลงมาอยู่ที่ระดับกลางค่อนข้างต่ำ แต่อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต่จื๋อจะมีจุดค้นพยางค์และจุดท้ายพยางค์อยู่ ณ ระดับเดียวกัน แต่ค่าความชันของกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต่จื๋อเท่ากับ 31 เฮิร์ตซ์ซึ่งมีค่ามากกว่า 25 เฮิร์ตซ์ ดังนั้นจึงถือว่าวรรณยุกต์เอกในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต่จื๋อเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ ดังรายละเอียดของค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานต่อไปนี้ เสียงวรรณยุกต์เอกที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้มีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 183-158 เฮิร์ตซ์ ในขณะที่เสียงวรรณยุกต์เอกที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต่จื๋อมีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 188-157 เฮิร์ตซ์ และค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของกลุ่มชาติพันธุ์มลายูจะเริ่มต้นที่ระดับกลางค่อนข้างสูง จากนั้นค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานจะลดลงมาอยู่ที่ระดับกลาง

กล่าวคือ เสียงวรรณยุกต์เอกในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูมีค่าเฉลี่ยความถี่
มูลฐานประมาณ 208-181 เฮิรตซ์ ดังตารางแสดงการเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์เอกในคำภาษาไทย
มาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในตำบลสะเคา และตำบลถ้ำนากแก้ว อำเภอสะเคา
จังหวัดสงขลา

ตาราง 8 การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์เอกในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ
ในตำบลสะเคา และตำบลถ้ำนากแก้ว อำเภอสะเคา จังหวัดสงขลา

เสียงวรรณยุกต์เอกที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์	ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐาน (เฮิรตซ์)	สัญลักษณ์ (แสดงด้วยตัวเลข)
ไทยถิ่นใต้	183-158	3,2,
มลายู	208-181	4,3,
จีนแต้จิ๋ว	188-157	3'2,

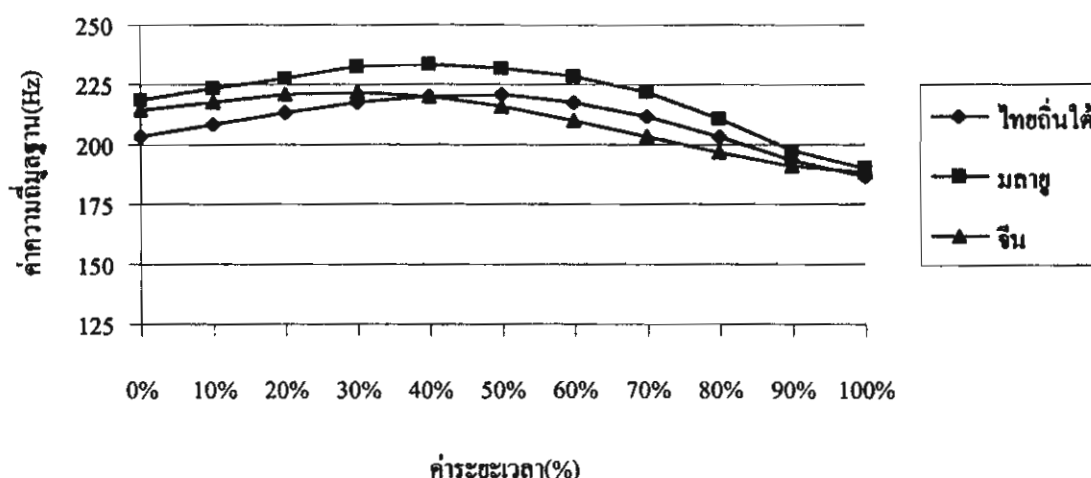
จากตาราง 8 แสดงให้เห็นว่าเสียงวรรณยุกต์เอกในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่ม
ชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วมีความคล้ายคลึงกันกล่าวคือ เสียงวรรณยุกต์เอกใน
คำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วสามารถแสดง
สัญลักษณ์ได้ด้วยตัวเลข 3,2, และ 3'2, ตามลำดับ แสดงว่าเสียงวรรณยุกต์ของทั้ง 2 กลุ่ม
ชาติพันธุ์เริ่มต้นที่ระดับกลางจากนั้นค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานจะลดลงมาอยู่ที่ระดับกลางค่อนข้างต่ำใน
ช่วงท้ายพยางค์ โดยค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานดังกล่าวมีข้อสังเกตคือ กลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้มีจุดเริ่ม
ต้นที่ระดับกลาง (ต่ำ) ที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 183 เฮิรตซ์ จากนั้นค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐาน
จะลดลงมาที่ประมาณ 158 เฮิรตซ์ และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วมีจุดเริ่มต้นที่ระดับกลาง(สูง) ที่ค่า
เฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 188 เฮิรตซ์ จากนั้นค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานจะลดลงมาที่ประมาณ
157 เฮิรตซ์ ในขณะที่เสียงวรรณยุกต์เอกในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายู
สามารถแสดงสัญลักษณ์ได้ด้วยตัวเลข 4,3, โดยมีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานเริ่มต้นที่ระดับกลางค่อนข้าง
สูง(ต่ำ) ที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 208 เฮิรตซ์ จากนั้นค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานจะลด
ระดับมาอยู่ที่ระดับกลาง(ต่ำ) ที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 181 เฮิรตซ์

สำหรับค่าความชันของค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานพบว่า กลุ่มชาติพันธุ์ที่มีค่าความชันสูงสุด
คือ กลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วประมาณ 31 เฮิรตซ์ รองลงมาคือกลุ่มชาติพันธุ์มลายูประมาณ 27
เฮิรตซ์ และกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้มีค่าความชันน้อยที่สุดประมาณ 25 เฮิรตซ์

3. การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์โท

เสียงวรรณยุกต์โทในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ มลายู และ จีนแต่จัดเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ โดยมีลักษณะของเส้นกราฟแสดงค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานเป็นไปในทิศทางเดียวกันแต่มีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานแตกต่างกันดังภาพแสดงเสียงวรรณยุกต์โทในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในตำบลสะเตา และตำบลสำนักแก้ว อำเภอสเตา จังหวัดสงขลา ต่อไปนี้

ภาพประกอบ 52 วรรณยุกต์โทในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ
ในตำบลสะเตา และตำบลสำนักแก้ว อำเภอสเตา จังหวัดสงขลา

จากภาพประกอบ 52 ในข้างต้นจะเห็นว่า เสียงวรรณยุกต์โทในคำภาษาไทยมาตรฐานของทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์เป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ โดยมีลักษณะของเส้นกราฟแสดงค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานเป็นไปในทิศทางเดียวกันแต่ต่างกันที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานกล่าวคือ ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต่จัดเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับสูงจากนั้นค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานสูงขึ้นก่อนที่จะลดลงมาอยู่บริเวณระดับกลาง ในขณะที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของกลุ่มชาติพันธุ์มลายูเริ่มต้นบริเวณช่วงกลางค่อนข้างสูง จากนั้นค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานสูงขึ้นไปถึงระดับสูงก่อนที่จะลดลงมาอยู่บริเวณระดับกลาง โดยเสียงวรรณยุกต์โทในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้มีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 204-221-187 เฮิรตซ์ ในขณะที่เสียงวรรณยุกต์โทในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูมีค่าเฉลี่ย

ความถี่มูลฐานประมาณ 218-233-190 เฮิร์ตซ์ และเสียงวรรณยุกต์โทในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วมีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 214-221-188 เฮิร์ตซ์ ดังตาราง แสดงการเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์โทในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ใน ตำบลสะเคา และตำบลสำนักแก้ว อำเภอสะเคา จังหวัดสงขลา

ตาราง 9 การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์โทในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในตำบลสะเคา และตำบลสำนักแก้ว อำเภอสะเคา จังหวัดสงขลา

เสียงวรรณยุกต์โทที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์	ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐาน (เฮิร์ตซ์)	สัญลักษณ์ (แสดงด้วยตัวเลข)
ไทยถิ่นใต้	204-221-187	4,4'3
มลายู	218-233-190	4'5,3'
จีนแต้จิ๋ว	214-221-188	4'4'3'

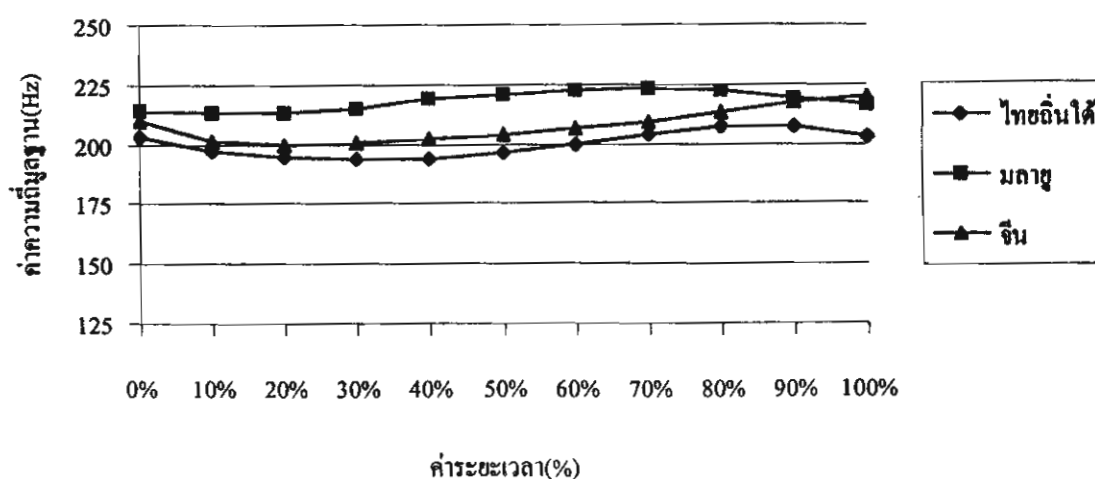
จากตาราง 9 แสดงให้เห็นว่าเสียงวรรณยุกต์โทในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วมีความคล้ายคลึงกันในภาพรวมกล่าวคือ เสียงวรรณยุกต์โทในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วสามารถแสดงสัญลักษณ์ได้ด้วยตัวเลข 4,4'3 และ 4'4'3' ตามลำดับ แสดงว่าเสียงวรรณยุกต์โทในคำภาษาไทยมาตรฐานของทั้ง 2 กลุ่มชาติพันธุ์เริ่มต้นที่ระดับกลางค่อนข้างสูง จากนั้นค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานสูงขึ้นก่อนที่จะลดลงมาอยู่บริเวณระดับกลาง โดยค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานดังกล่าวมีข้อสังเกตคือ กลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้มีจุดเริ่มต้นที่ระดับกลางค่อนข้างสูง(ต่ำ) ที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 204 เฮิร์ตซ์ จากนั้นค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานเพิ่มขึ้นมาอยู่ที่ประมาณ 221 เฮิร์ตซ์ ก่อนที่จะลดลงมาอยู่บริเวณระดับกลาง และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วมีจุดเริ่มต้นที่ระดับกลางค่อนข้างสูง(สูง) ที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 214 เฮิร์ตซ์ จากนั้นค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานเพิ่มขึ้นมาอยู่ที่ประมาณ 221 เฮิร์ตซ์ ก่อนที่จะลดลงมาอยู่บริเวณระดับกลาง(สูง) ในขณะที่เสียงวรรณยุกต์โทในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูสามารถแสดงสัญลักษณ์ได้ด้วยตัวเลข 4'5,3' โดยมีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานเริ่มต้นที่ระดับกลางค่อนข้างสูง(สูง) ที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 218 เฮิร์ตซ์ จากนั้นค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานสูงขึ้นมาอยู่ที่ระดับสูง(ต่ำ) ที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 233 เฮิร์ตซ์ ก่อนที่จะลดลงมาอยู่บริเวณระดับกลาง(สูง) ที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 190 เฮิร์ตซ์

สำหรับค่าความชันของค่าเฉลี่ยความถี่ฐานพบว่า ค่าความชันสูงสุดในช่วงแรกซึ่งพูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ประมาณ 17 เฮิร์ตซ์ รองลงมาคือกลุ่มชาติพันธุ์มลายูประมาณ 15 เฮิร์ตซ์ และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต่จีมีค่าความชันในช่วงแรกน้อยที่สุดประมาณ 7 เฮิร์ตซ์ และค่าความชันสูงสุดในช่วงที่สองซึ่งพูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูประมาณ 43 เฮิร์ตซ์ รองลงมาคือกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ประมาณ 34 เฮิร์ตซ์ และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต่จีมีค่าความชันในช่วงที่สองน้อยที่สุดประมาณ 33 เฮิร์ตซ์

4. การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ตรี

เสียงวรรณยุกต์ตรีในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ มลายู และจีนแต่จีจัดเป็นวรรณยุกต์ระดับ โดยมีลักษณะเส้นกราฟแสดงค่าเฉลี่ยความถี่ฐานของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ กลุ่มชาติพันธุ์มลายู และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต่จีเป็นไปในทิศทางที่คล้ายกัน แต่มีค่าเฉลี่ยความถี่ฐานต่างกัน ดังภาพแสดงเสียงวรรณยุกต์ตรีในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในตำบลสะเคา และตำบลสำนักแคว อำเภอสะเคา จังหวัดสงขลา ต่อไปนี้

ภาพประกอบ 53 วรรณยุกต์ตรีในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ
ในตำบลสะเคา และตำบลสำนักแคว อำเภอสะเคา จังหวัดสงขลา

จากภาพ 53 ในข้างต้นจะเห็นว่า เสี่ยงวรรณยุกต์ตรีในคำภาษาไทยมาตรฐานของทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์เป็นวรรณยุกต์ระดับ โดยมีลักษณะของเส้นกราฟแสดงค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานในแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์คล้ายคลึงกันแต่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานแตกต่างกันกล่าวคือค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้เริ่มต้นบริเวณช่วงกลางค่อนข้างสูง จากนั้นจะลดระดับลงมาอยู่ที่ระดับกลางก่อนที่จะเพิ่มสูงขึ้นมาอยู่ที่บริเวณช่วงกลางค่อนข้างสูงและลดระดับลงมาเล็กน้อยอีกครั้งหนึ่ง ในขณะที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของกลุ่มชาติพันธุ์มลายูเริ่มต้นบริเวณช่วงกลางค่อนข้างสูง จากนั้นค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานสูงขึ้นและลดลงในช่วงท้ายพยางค์ และค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วเริ่มต้นบริเวณช่วงกลางค่อนข้างสูง จากนั้นค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานลดลงในช่วงต้นพยางค์มาที่ระดับกลางก่อนที่จะเพิ่มสูงขึ้นอีกครั้งหนึ่งมาที่บริเวณช่วงกลางค่อนข้างสูง โดยเสี่ยงวรรณยุกต์ตรีในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้มีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 203-194-207-203 เฮิร์ตซ์ ในขณะที่วรรณยุกต์ตรีในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูมีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 214-223-216 เฮิร์ตซ์ และวรรณยุกต์ตรีในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วมีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 209-199-220 เฮิร์ตซ์ ดังตารางแสดงการเปรียบเทียบเสี่ยงวรรณยุกต์ตรีในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในตำบลสะเตา และตำบลสำนักแคว อำเภอสะเตา จังหวัดสงขลา

ตาราง 10 การเปรียบเทียบเสี่ยงวรรณยุกต์ตรีในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในตำบลสะเตา และตำบลสำนักแคว อำเภอสะเตา จังหวัดสงขลา

เสี่ยงวรรณยุกต์ตรีที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์	ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐาน (เฮิร์ตซ์)	สัญลักษณ์ (แสดงด้วยตัวเลข)
ไทยถิ่นใต้	203-194-207-203	4,3'4,4,
มลายู	214-223-216	4'4'4'
จีนแต้จิ๋ว	209-199-220	4,3'4'

จากตาราง 10 แสดงให้เห็นว่าเสี่ยงวรรณยุกต์ตรีในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ มลายู และจีนแต้จิ๋วมีความเบี่ยงเบนไปในทิศทางที่คล้ายคลึงกันแต่ค่าความถี่มูลฐานแตกต่างกันกล่าวคือ เสี่ยงวรรณยุกต์ตรีในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้สามารถแสดงสัญลักษณ์ได้ด้วยตัวเลข 4,3'4,4, ในขณะที่เสี่ยงวรรณยุกต์ตรีในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูสามารถแสดงสัญลักษณ์ได้ด้วยตัวเลข 4'4'4' และเสี่ยงวรรณยุกต์ตรีในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วสามารถแสดงสัญลักษณ์ได้

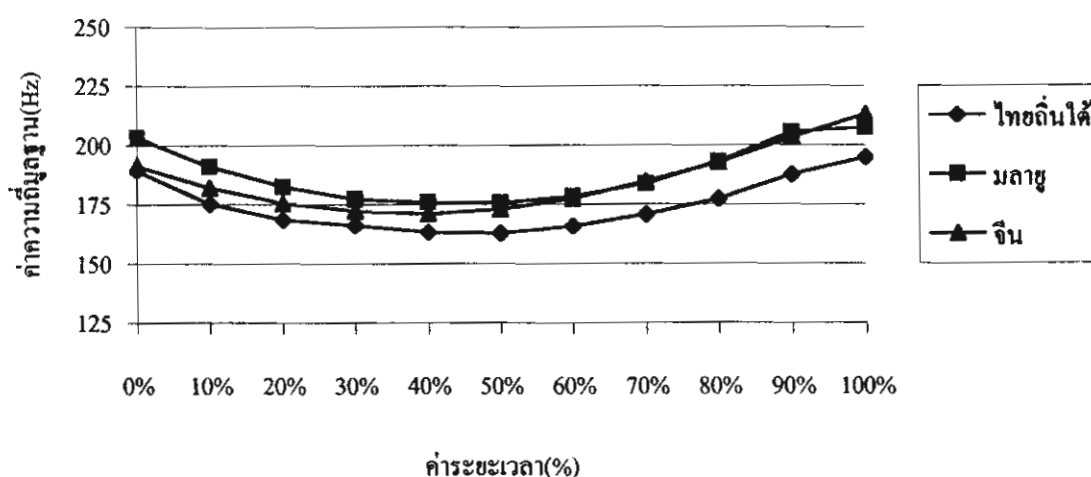
ด้วยตัวเลข 4,3'4' ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าสัญลักษณ์ของเสียงวรรณยุกต์ตรีในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ทั้ง 3 มีจุดเริ่มต้นบริเวณช่วงกลางก่อนข้างสูง โดยที่เสียงวรรณยุกต์ตรีในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้เริ่มต้นบริเวณช่วงกลางก่อนข้างสูงที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 203 เฮิรตซ์ จากนั้นค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานลดระดับลงมาอยู่ที่ระดับกลางที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 194 เฮิรตซ์และจะมีค่าเพิ่มขึ้นมาอยู่ที่บริเวณช่วงกลางก่อนข้างสูงอีกครั้งหนึ่งก่อนที่จะลดระดับต่ำลงเล็กน้อยมาอยู่ที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 203 เฮิรตซ์ ส่วนเสียงวรรณยุกต์ตรีในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูเริ่มต้นบริเวณช่วงกลางก่อนข้างสูงที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 214 เฮิรตซ์ จากนั้นค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานลดลงมาอยู่ที่ประมาณ 216 เฮิรตซ์ แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าเสียงวรรณยุกต์ตรีในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูมีสัญลักษณ์ที่สามารถแสดงได้ด้วยตัวเลขที่อยู่ในระดับเดียวกันทั้งหมด ซึ่งหากพิจารณาอย่างกว้าง ๆ จากสัญลักษณ์ที่เขียนแทนด้วยระบบตัวเลขเราอาจจะมองไม่เห็นการเปลี่ยนแปลงของระดับเสียงเลขนอกจากจะได้พิจารณาจากค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของเสียงวรรณยุกต์เท่านั้น และเสียงวรรณยุกต์ตรีในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต่จีวเริ่มต้นบริเวณช่วงกลางก่อนข้างสูงที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 209 เฮิรตซ์ จากนั้นค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานลดลงมาอยู่ที่ระดับกลางที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 199 เฮิรตซ์ ก่อนที่จะมีค่าเพิ่มสูงขึ้นมาอยู่ที่บริเวณช่วงกลางก่อนข้างสูงที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 220 เฮิรตซ์

ถ้าหาค่าความชันของค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานพบว่า ค่าความชันสูงสุดในช่วงแรกซึ่งพูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต่จีวประมาณ 10 เฮิรตซ์ รองลงมาคือกลุ่มชาติพันธุ์มลายูและกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ประมาณ 9 เฮิรตซ์

5. การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์จัตวา

เสียงวรรณยุกต์จัตวาในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ มลายู และจีนแต่จีวจักเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ โดยมีลักษณะของเส้นกราฟแสดงค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานเป็นไปในทิศทางเดียวกันแต่มีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานแตกต่างกัน ดังภาพแสดงเสียงวรรณยุกต์จัตวาในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในตำบลสะเดา และตำบลสำนักแก้ว อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา ต่อไปนี้

ภาพประกอบ 54 วรรณยุกต์จัตวาในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ
ในตำบลสะเค และตำบลสำนักแก้ว อำเภอสะเค จังหวัดสงขลา

จากภาพประกอบ 54 ในข้างต้นจะเห็นว่า เสียงวรรณยุกต์จัตวาในคำภาษาไทยมาตรฐานของทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์เป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ โดยมีลักษณะของเส้นกราฟแสดงค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานเป็นไปในทิศทางเดียวกันแต่จะต่างกันที่ค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานกล่าวคือ ค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้เริ่มต้นที่ระดับกลาง จากนั้นค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานจะมีค่าลดลงมาอยู่ที่บริเวณช่วงกลางค่อนข้างต่ำก่อนที่จะมีค่าเพิ่มขึ้นมาอยู่ที่ระดับกลางอีกครั้งหนึ่ง ในขณะที่ค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานของกลุ่มชาติพันธุ์มลายูเริ่มต้นบริเวณช่วงกลางค่อนข้างสูง จากนั้นค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานลดระดับลงมาอยู่ที่ระดับกลาง ก่อนที่จะมีค่าเพิ่มขึ้นมาอยู่บริเวณช่วงกลางค่อนข้างสูง และค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานของกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต่จัวเริ่มต้นที่ระดับกลาง จากนั้นค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานมีค่าลดลงมาอยู่บริเวณช่วงกลางค่อนข้างต่ำก่อนที่จะมีค่าเพิ่มขึ้นมาอยู่บริเวณช่วงกลางค่อนข้างสูง โดยเสียงวรรณยุกต์จัตวาที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้มีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 189-163-195 เฮิร์ตซ์ ในขณะที่เสียงวรรณยุกต์จัตวาที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูมีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 203-176-207 เฮิร์ตซ์ และเสียงวรรณยุกต์จัตวาที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต่จัวมีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 191-171-213 เฮิร์ตซ์ ดังตารางแสดงการเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์จัตวาในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในตำบลสะเค และตำบลสำนักแก้ว อำเภอสะเค จังหวัดสงขลา

ตาราง 11 การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์จัตวาในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในตำบลสะเคา และตำบลสำนักแก้ว อำเภอสะเคา จังหวัดสงขลา

เสียงวรรณยุกต์จัตวาของกลุ่มชาติพันธุ์	ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐาน (เฮิรตซ์)	สัญลักษณ์ (แสดงด้วยตัวเลข)
ไทยถิ่นใต้	189-163-195	3'23'
มลายู	203-176-207	4,3,4,
จีนแต้จิ๋ว	191-171-213	3'2'4'

จากตาราง 11 แสดงให้เห็นว่า เสียงวรรณยุกต์จัตวาในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ มลายู และจีนแต้จิ๋ว มีความคล้ายคลึงกันบางส่วนกล่าวคือ เสียงวรรณยุกต์จัตวาที่พูด โดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้สามารถแสดงสัญลักษณ์ได้ด้วยตัวเลข 3'23' ในขณะที่เสียงวรรณยุกต์จัตวาที่พูด โดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูสามารถแสดงสัญลักษณ์ได้ด้วยตัวเลข 4,3,4, และเสียงวรรณยุกต์จัตวาที่พูด โดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วสามารถแสดงสัญลักษณ์ได้ด้วยตัวเลข 3'2'4' โดยเสียงวรรณยุกต์จัตวาที่พูด โดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋ว มีจุดเริ่มต้นที่ระดับกลางเหมือนกัน ซึ่งเสียงวรรณยุกต์จัตวาที่พูด โดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้เริ่มต้นที่ระดับกลางที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 189 เฮิรตซ์ จากนั้นค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานลดระดับลงมาอยู่บริเวณช่วงกลางค่อนข้างต่ำที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 163 เฮิรตซ์ ก่อนที่จะมีค่าเพิ่มขึ้นมาอยู่ที่ระดับกลางที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 195 เฮิรตซ์ ในขณะที่เสียงวรรณยุกต์จัตวาที่พูด โดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูมีจุดเริ่มต้นบริเวณช่วงกลางค่อนข้างสูงที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 203 เฮิรตซ์ จากนั้นค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานลดระดับลงมาอยู่ที่ระดับกลางที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 176 เฮิรตซ์ก่อนที่จะมีค่าเพิ่มขึ้นมาอยู่ที่ระดับกลางค่อนข้างสูงที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 207 เฮิรตซ์ และเสียงวรรณยุกต์จัตวาที่พูด โดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วมีจุดเริ่มต้นที่ระดับกลางที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 191 เฮิรตซ์ จากนั้นค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานลดระดับลงมาอยู่บริเวณช่วงกลางค่อนข้างต่ำที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 171 เฮิรตซ์ ก่อนที่จะเพิ่มสูงขึ้นมาอยู่บริเวณช่วงกลางค่อนข้างสูงที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 213 เฮิรตซ์

สำหรับค่าความชันของค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานพบว่า ค่าความชันสูงสุดในช่วงแรกซึ่งพูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูประมาณ 27 เฮิรตซ์ รองลงมาคือกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ประมาณ 26 เฮิรตซ์ และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วมีค่าความชันในช่วงแรกน้อยที่สุดประมาณ 20 เฮิรตซ์ และค่าความชันสูงสุดในช่วงที่สองซึ่งพูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วประมาณ 42 เฮิรตซ์ รองลงมาคือ

กลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ประมาณ 32 เฮิร์ตซ์ และกลุ่มชาติพันธุ์มลายูมีค่าความชันในช่วงที่สอง น้อยที่สุดประมาณ 31 เฮิร์ตซ์

การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทย

มลายู และจีนในตำบลสะเดา และตำบลสำนักแก้ว อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา กับ
เสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ *

การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ มลายู และจีนแต่จิวในตำบลสะเดา และตำบลสำนักแก้ว อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา กับเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้อ้างอิงข้อมูลในส่วนที่เป็นเสียงวรรณยุกต์ของชาวกรุงเทพฯ จากวิทยานิพนธ์เรื่อง วรรณยุกต์ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่พูดโดยคนไทย คนแต่จิว และคนชกข์ ของ วิไลลักษณ์ จุราหะวงส์ ซึ่ง วิไลลักษณ์ จุราหะวงส์ ได้ศึกษาเสียงวรรณยุกต์ทั้งใน คำพยางค์เป็น และ คำพยางค์ตาย ใน คำพูดเดี่ยว และ คำพูดต่อเนื่องของผู้บอกภาษาเพศชายและผู้บอกภาษาเพศหญิง แต่ในที่นี้ผู้วิจัยนำผลการวิจัยในส่วนที่เป็น คำพยางค์เป็น ใน คำพูดต่อเนื่อง ของผู้บอกภาษาเพศหญิงเท่านั้น โดยผลการวิจัยในส่วนดังกล่าวสามารถสรุปได้ดังนี้ วรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ แบ่งออกเป็นวรรณยุกต์ระดับมี 3 หน่วยเสียง ได้แก่ วรรณยุกต์สามัญ (ว.1) วรรณยุกต์เอก (ว.2) และวรรณยุกต์ตรี (ว.4) กับวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ ได้แก่ วรรณยุกต์โท (ว.3) และวรรณยุกต์จัตวา (ว.5) ซึ่งมีความถี่มูลฐานดังนี้

1. วรรณยุกต์สามัญ (ว.1) มีค่าความถี่มูลฐานลดลงมาทีละน้อยจนถึงท้ายคำ ค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยในการออกเสียงเริ่มต้นที่ประมาณ 200 เฮิร์ตซ์ แล้วลดระดับที่ท้ายคำประมาณ 179 เฮิร์ตซ์

2. วรรณยุกต์เอก (ว.2) มีค่าความถี่มูลฐานลดลงมาเรื่อย ๆ จนถึงท้ายคำ ค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยในการออกเสียงเริ่มต้นที่ประมาณ 185 เฮิร์ตซ์ แล้วลดที่ท้ายคำประมาณ 148 เฮิร์ตซ์ ประมาณ 170 เฮิร์ตซ์

* คำพิสัยของความถี่มูลฐานของเสียงวรรณยุกต์ต่าง ๆ ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ เป็นไปตามเกณฑ์ที่ วิไลลักษณ์ จุราหะวงส์ เป็นผู้กำหนด ซึ่งจะแตกต่างจากคำพิสัยของความถี่มูลฐานของเสียงวรรณยุกต์ต่าง ๆ ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทย มลายู และจีนในตำบลสะเดา และตำบลสำนักแก้ว อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา เนื่องจากผู้วิจัยถือว่าคำพิสัยของความถี่มูลฐานดังกล่าวเป็นลักษณะเฉพาะที่สามารถแสดงให้เห็นถึงลักษณะของวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานของแต่ละท้องถิ่น

3. วรรณยุกต์โท (ว.3) มีค่าความถี่มาตรฐานสูงขึ้นจากจุดเริ่มต้นไม่มากนักแล้วค่อย ๆ ลดลงมาเรื่อย ๆ จนถึงท้ายคำ ค่าความถี่มาตรฐานเฉลี่ยในการออกเสียงเริ่มต้นที่ประมาณ 230 เฮิรตซ์ แล้วสูงขึ้นไปที่ประมาณ 250 เฮิรตซ์ ก่อนที่จะลดต่ำลงท้ายคำประมาณ 208 เฮิรตซ์

4. วรรณยุกต์ตรี (ว.4) มีค่าความถี่มาตรฐานเพิ่มมากขึ้นทีละน้อยจนถึงท้ายคำ ค่าความถี่มาตรฐานเฉลี่ยในการออกเสียงเริ่มต้นที่ประมาณ 202 เฮิรตซ์ และสูงขึ้นที่ท้ายคำประมาณ 215 เฮิรตซ์

5. วรรณยุกต์จัตวา (ว.5) มีค่าความถี่มาตรฐานลดลงจากจุดเริ่มต้นแล้วเพิ่มมากขึ้นจนถึงท้ายคำ ค่าความถี่มาตรฐานเฉลี่ยในการออกเสียงเริ่มต้นที่ประมาณ 194 เฮิรตซ์ และต่ำลงที่ประมาณ 162 เฮิรตซ์ ก่อนที่จะสูงขึ้นที่ประมาณ 170 เฮิรตซ์

การนำเสนอผลการเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทย มลายู และจีนในตำบลสะเตา และตำบลสำนักแก้ว อำเภอสะเตา จังหวัดสงขลา กับเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ ในบทนี้ ผู้วิจัยได้แสดงให้เห็นถึงคุณสมบัติพื้นฐานของวรรณยุกต์ในแต่ละวรรณยุกต์ก่อนว่าเป็น วรรณยุกต์ระดับ หรือ วรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ (คุณลักษณะที่ผู้วิจัยใช้ในการพิจารณา วรรณยุกต์ระดับ และ วรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ ในนิยามศัพท์เฉพาะหน้า 9) และได้แสดงการเปรียบเทียบค่าความถี่มาตรฐาน สัทลักษณะ (แสดงด้วยตัวเลข) และค่าความชันของเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียงวรรณยุกต์ คือ วรรณยุกต์สามัญ วรรณยุกต์เอก วรรณยุกต์โท วรรณยุกต์ตรี และวรรณยุกต์จัตวา ตามลำดับดังนี้

1. การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์สามัญ

การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์สามัญในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ มลายู และจีนแต่จัวกับเสียงวรรณยุกต์สามัญในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ มีข้อสรุปที่สามารถนำเสนอได้ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 12 การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์สามัญในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ มลายู และจีนแต้จิ๋วกับเสียงวรรณยุกต์สามัญในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ

กลุ่มผู้ออกภาษา ชาติพันธุ์/ชาว	ความถี่มูลฐาน(เฮิรตซ์)		ศัพท์ลักษณะ (แสดงด้วยตัวเลข)	ความชัน
	จุดต้นพยางค์	จุดท้ายพยางค์		
ไทยถิ่นใต้	189	173	3'2'	16
มลายู	209	192	4,3'	17
จีนแต้จิ๋ว	195	173	3'2'	22
กรุงเทพฯ	200	179	3'2,	21

จากตาราง 12 อาจกล่าวได้ว่า เสียงวรรณยุกต์สามัญในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ มลายู จีนแต้จิ๋ว และชาวกรุงเทพฯ จัดเป็น วรรณยุกต์ระดับ และเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐาน ณ จุดต้นพยางค์ และจุดท้ายพยางค์พบว่า ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วมีค่าใกล้เคียงกับชาวกรุงเทพฯ มากที่สุด กล่าวคือ กลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วมีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 195-173 เฮิรตซ์ ในขณะที่ชาวกรุงเทพฯ มีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 200-179 เฮิรตซ์ หากจะพิจารณาในเชิงศัพท์ลักษณะ (แสดงด้วยตัวเลข) พบว่า กลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วมีความใกล้เคียงกับชาวกรุงเทพฯ มากที่สุดกล่าวคือ กลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วสามารถแสดงได้ด้วยตัวเลข 3'2' และ 3,2, ตามลำดับ ในขณะที่ชาวกรุงเทพฯ สามารถแสดงได้ด้วยตัวเลข 3'2, ส่วนในด้านความชันซึ่งแสดงถึงความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของจุดที่มีค่าสูงสุดและจุดที่มีค่าต่ำสุดบนพยางค์พบว่าค่าความชันของกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วมีค่าใกล้เคียงกับชาวกรุงเทพฯ มากที่สุดกล่าวคือ กลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วมีค่าความชันประมาณ 22 เฮิรตซ์ ในขณะที่ชาวกรุงเทพฯ มีค่าความชันประมาณ 21 เฮิรตซ์

2. การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์เอก

การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์เอกในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ มลายู และจีนแต้จิ๋วกับเสียงวรรณยุกต์เอกในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ มีข้อสรุปที่สามารถนำเสนอได้ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 13 การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์เอกในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทย
ถิ่นใต้ มลายู และจีนแต้จิ๋วกับเสียงวรรณยุกต์เอกในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดย
ชาวกรุงเทพฯ

กลุ่มผู้ออกภาษา ชาติพันธุ์/ชาว	ความถี่มาตรฐาน(เฮิร์ตซ์)		ศัพท์ลักษณะ (แสดงด้วยตัวเลข)	ความชัน
	จุดต้นพยางค์	จุดท้ายพยางค์		
ไทยถิ่นใต้	183	158	3,2,	25
มลายู	208	181	4,3,	27
จีนแต้จิ๋ว	188	157	3'2,	31
กรุงเทพฯ	185	148	3,1,	37

จากตาราง 13 อาจกล่าวได้ว่า เสียงวรรณยุกต์เอกในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ และชาวกรุงเทพฯ จัดเป็น วรรณยุกต์ระดับ ส่วนเสียงวรรณยุกต์เอกในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายู และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วจัดเป็น วรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ และเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐาน ณ จุดต้นพยางค์พบว่า ค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้มีค่าใกล้เคียงกับชาวกรุงเทพฯ มากที่สุดกล่าวคือ กลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้มีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 183 เฮิร์ตซ์ ในขณะที่ชาวกรุงเทพฯ มีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 185 เฮิร์ตซ์ ส่วนค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐาน ณ จุดท้ายพยางค์พบว่าค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานของกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วมีค่าใกล้เคียงกับชาวกรุงเทพฯ มากที่สุดกล่าวคือ กลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วมีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 157 เฮิร์ตซ์ ในขณะที่ชาวกรุงเทพฯ มีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 148 เฮิร์ตซ์ หากจะพิจารณาในเชิงศัพท์ลักษณะ (แสดงด้วยตัวเลข) พบว่ากลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วมีความใกล้เคียงกับชาวกรุงเทพฯ มากที่สุดกล่าวคือ กลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้สามารถแสดงได้ด้วยตัวเลข 3,2, และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วสามารถแสดงได้ด้วยตัวเลข 3'2, ในขณะที่ชาวกรุงเทพฯ สามารถแสดงได้ด้วยตัวเลข 3,1, ส่วนในด้านความชันซึ่งแสดงถึงความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานของจุดที่มีค่าสูงสุดและจุดที่มีค่าต่ำสุดบนพยางค์พบว่า ค่าความชันของกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วมีค่าใกล้เคียงกับชาวกรุงเทพฯ มากที่สุดกล่าวคือ กลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วมีค่าความชันประมาณ 31 เฮิร์ตซ์ ในขณะที่ชาวกรุงเทพฯ มีค่าความชันประมาณ 37 เฮิร์ตซ์

3. การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์โท

การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์โทในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ มลายู และจีนแต้จิ๋วกับเสียงวรรณยุกต์โทในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ มีข้อสรุปที่สามารถนำเสนอได้ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 14 การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์โทในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ มลายู และจีนแต้จิ๋วกับเสียงวรรณยุกต์โทในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ

กลุ่มผู้ออกภาษา ชาติพันธุ์/ชาว	ความถี่มูลฐาน(เฮิรตซ์)			สัญลักษณ์ (แสดงด้วยตัวเลข)	ความชัน ณ จุด ขึ้น-ตก
	จุดต้นพยางค์	จุดสูงสุด	จุดท้ายพยางค์		
ไทยถิ่นใต้	204	221	187	4,4'3	17-34
มลายู	218	233	190	4'5,3'	15-43
จีนแต้จิ๋ว	214	221	188	4'4'3'	7-33
กรุงเทพฯ	230	250	208	4'5'4,	20-42

จากตาราง 14 อาจกล่าวได้ว่า เสียงวรรณยุกต์โทในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ มลายู จีนแต้จิ๋ว และชาวกรุงเทพฯ จัดเป็น วรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ และเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐาน ณ จุดต้นพยางค์พบว่าค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของกลุ่มชาติพันธุ์มลายูมีค่าใกล้เคียงกับชาวกรุงเทพฯ มากที่สุดกล่าวคือ กลุ่มชาติพันธุ์มลายูมีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 218 เฮิรตซ์ ในขณะที่ชาวกรุงเทพฯ มีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 230 เฮิรตซ์ ส่วนค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐาน ณ จุดสูงสุดพบว่า ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของกลุ่มชาติพันธุ์มลายูมีค่าใกล้เคียงกับชาวกรุงเทพฯ มากที่สุดเช่นกันกล่าวคือ กลุ่มชาติพันธุ์มลายูมีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 233 เฮิรตซ์ ในขณะที่ชาวกรุงเทพฯ มีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 250 เฮิรตซ์ และค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐาน ณ จุดท้ายพยางค์พบว่า ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของกลุ่มชาติพันธุ์มลายูมีค่าใกล้เคียงกับชาวกรุงเทพฯ มากที่สุดอีกเช่นกันกล่าวคือ กลุ่มชาติพันธุ์มลายูมีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 190 เฮิรตซ์ ในขณะที่ชาวกรุงเทพฯ มีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 208 เฮิรตซ์ หากจะพิจารณาในเชิงสัญลักษณ์ (แสดงด้วยตัวเลข) พบว่ากลุ่มชาติพันธุ์กลุ่มชาติพันธุ์ไทยมลายูมีความใกล้เคียงกับชาวกรุงเทพฯ มากที่สุดกล่าวคือ กลุ่มชาติพันธุ์มลายูสามารถแสดงได้ด้วยตัวเลข 4'5,3' ในขณะที่ชาวกรุงเทพฯ สามารถแสดงได้ด้วย 4'5'4, ส่วนในด้านความชันซึ่งแสดงถึงความ

แตกต่างของค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของจุดที่มีค่าสูงสุดและจุดที่มีค่าต่ำสุดบนพยางค์ ณ จุด ขึ้น และ ตก บนพยางค์หนึ่ง ๆ พบว่าค่าความชัน ณ จุด ขึ้น ของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ มีค่าใกล้เคียงกับชาวกรุงเทพฯ มากที่สุดกล่าวคือ กลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้มีค่าความชันประมาณ 17 เฮิร์ตซ์ ในขณะที่ชาวกรุงเทพฯ มีค่าความชันประมาณ 20 เฮิร์ตซ์ และค่าความชัน ณ จุด ตก ของกลุ่มชาติพันธุ์มลายูมีค่าใกล้เคียงกับชาวกรุงเทพฯ มากที่สุดกล่าวคือ กลุ่มชาติพันธุ์มลายูมีค่าความชันประมาณ 43 เฮิร์ตซ์ ในขณะที่ชาวกรุงเทพฯ มีค่าความชันประมาณ 42 เฮิร์ตซ์

4. การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ตรี

การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ตรีในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ มลายู และจีนแฉะกับเสียงวรรณยุกต์ตรีในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ มีข้อสรุปที่สามารถนำเสนอได้ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 15 การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ตรีในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ มลายู และจีนแฉะกับเสียงวรรณยุกต์ตรีในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ

กลุ่มผู้ออกภาษา ชาติพันธุ์/ชาว	ความถี่มูลฐาน(เฮิร์ตซ์)			ตัวลักษณะ (แสดงด้วยตัวเลข)	ความชัน ณ จุด ขึ้น-ตก
	จุดต้นพยางค์	จุดสูงสุด	จุดท้ายพยางค์		
ไทยถิ่นใต้	203-194	207	203	4,3'4,4,	9-13-4
มลายู	214	223	216	4'4'4'	9-7
จีนแฉะ	209	199	220	4,3'4'	10-21
กรุงเทพฯ	202	-	220	3'4'	18

จากตาราง 15 อาจกล่าวได้ว่า เสียงวรรณยุกต์ตรีในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ มลายู จีนแฉะ และชาวกรุงเทพฯ จัดเป็น วรรณยุกต์ระดับ และเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐาน ณ จุดต้นพยางค์จนถึงจุดท้ายพยางค์พบว่า ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ มลายู จีนแฉะ และชาวกรุงเทพฯ มีค่าใกล้เคียงกัน แต่จะต่างกันที่ การขึ้น และ การตก ของค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานตลอดทั้งพยางค์กล่าวคือ เสียงวรรณยุกต์ตรีในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้มีลักษณะการ ขึ้น และการ ตก ของเส้นแสดงค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานเป็น 3 ช่วงและมีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 203-194-207-203 เฮิร์ตซ์ ส่วนเสียงวรรณยุกต์ตรีในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูและกลุ่มชาติพันธุ์จีนแฉะ

มีลักษณะการ ขึ้น และการ ตก ของเส้นแสดงค่าเฉลี่ยความถี่ฐานเป็น 2 ช่วงและมีค่าเฉลี่ยความถี่ฐานประมาณ 214-223-216 เฮิร์ตซ์ และ 209-199-220 เฮิร์ตซ์ ตามลำดับ ในขณะที่เสียงวรรณยุกต์ตรีในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ มีลักษณะการ ขึ้น และการ ตก ของเส้นแสดงค่าเฉลี่ยความถี่ฐานเพียงช่วงเดียวและมีค่าเฉลี่ยความถี่ฐานประมาณ 202-220 เฮิร์ตซ์ และหากจะพิจารณาในเชิงสถิติลักษณะ (แสดงด้วยตัวเลข) พบว่าทั้ง 4 กลุ่มชาติพันธุ์มีตัวเลขอยู่ในชุดเดียวกันแต่จำนวนของตัวเลขต่างกัน กล่าวคือเสียงวรรณยุกต์ตรีในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้สามารถแสดงได้ด้วยตัวเลข 4,3'4,4, ในขณะที่เสียงวรรณยุกต์ตรีในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายู และจีนแต้จิ๋วสามารถแสดงได้ด้วยตัวเลข 4'4'4' และ 4,3'4' ตามลำดับ และเสียงวรรณยุกต์ตรีในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ สามารถแสดงได้ด้วยตัวเลข 3'4' ส่วนในด้านความชันซึ่งแสดงถึงความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความถี่ฐานของจุดที่มีค่าสูงสุดและจุดที่มีค่าต่ำสุดบนพยางค์ ณ จุด ขึ้น และ ตก บนพยางค์หนึ่ง ๆ พบว่าค่าความชันสูงสุดในช่วงแรกพูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วประมาณ 10 เฮิร์ตซ์ รองลงมาคือกลุ่มชาติพันธุ์มลายู และกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ประมาณ 9 เฮิร์ตซ์ และค่าความชันสูงสุดในช่วงที่สองพูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วประมาณ 21 เฮิร์ตซ์ รองลงมาคือกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ประมาณ 13 เฮิร์ตซ์ และกลุ่มชาติพันธุ์มลายูมีค่าความชันในช่วงที่สองน้อยที่สุดประมาณ 7 เฮิร์ตซ์ ส่วนค่าความชันในช่วงที่สามมีเพียงกลุ่มชาติพันธุ์เดียวคือ กลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ประมาณ 4 เฮิร์ตซ์

5. การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์จัตวา

การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์จัตวาในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ มลายู และจีนแต้จิ๋วกับเสียงวรรณยุกต์จัตวาในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ มีข้อสรุปที่สามารถนำเสนอได้ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 16 การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์จัตวาในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์
ไทยถิ่นใต้ มลายู และจีนแต้จิ๋วกับเสียงวรรณยุกต์จัตวาในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดย
ชาวกรุงเทพฯ

กลุ่มผู้ออกภาษา ชาติพันธุ์/ชาว	ความถี่มูลฐาน(เฮิรตซ์)			สัทลักษณะ (แสดงด้วยตัวเลข)	ความชัน ณ จุด ขึ้น-ตก
	จุดต้นพยางค์	จุดต่ำสุด	จุดท้ายพยางค์		
ไทยถิ่นใต้	189	163	195	3'23'	26-32
มลายู	203	176	207	4,3,4,	27-31
จีนแต้จิ๋ว	191	171	213	3'2'4'	20-42
กรุงเทพฯ	194	162	170	3,2'2'	32-8

จากตาราง 16 อาจกล่าวได้ว่า เสียงวรรณยุกต์จัตวาในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ มลายู จีนแต้จิ๋ว และชาวกรุงเทพฯ จัดเป็น วรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ และเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐาน ณ จุดต้นพยางค์พบว่า ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วมีค่าใกล้เคียงกับชาวกรุงเทพฯ มากที่สุดกล่าวคือ กลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วมีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 191 เฮิรตซ์ ในขณะที่ชาวกรุงเทพฯ มีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 194 เฮิรตซ์ ส่วนค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐาน ณ จุดต่ำสุด พบว่าค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้มีค่าใกล้เคียงกับชาวกรุงเทพฯ มากที่สุดกล่าวคือ กลุ่มชาติไทยถิ่นใต้มีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 163 เฮิรตซ์ ในขณะที่ชาวกรุงเทพฯ มีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 162 เฮิรตซ์ และค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐาน ณ จุดท้ายพยางค์พบว่า ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้มีค่าใกล้เคียงกับชาวกรุงเทพฯ มากที่สุดอีกเช่นกันกล่าวคือ กลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้มีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 195 เฮิรตซ์ ในขณะที่ชาวกรุงเทพฯ มีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 170 เฮิรตซ์ หากจะพิจารณาในเชิงสัทลักษณะ (แสดงด้วยตัวเลข) พบว่ากลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้มีความใกล้เคียงกับชาวกรุงเทพฯ มากที่สุดกล่าวคือ กลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้สามารถแสดงได้ด้วยตัวเลข 3'23' ในขณะที่ชาวกรุงเทพฯ สามารถแสดงได้ด้วยตัวเลข 3,2'2' ส่วนในด้านความชันซึ่งแสดงถึงความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของจุดที่มีค่าสูงสุดและจุดที่มีค่าต่ำสุดบนพยางค์ ณ จุด ขึ้น และ ตก บนพยางค์หนึ่ง ๆ พบว่าค่าความชัน ณ จุด ขึ้น ของกลุ่มชาติพันธุ์มลายูมีค่าใกล้เคียงกับชาวกรุงเทพฯ มากที่สุดกล่าวคือ กลุ่มชาติพันธุ์มลายูมีค่าความชันประมาณ 27 เฮิรตซ์ ในขณะที่ชาวกรุงเทพฯ มีค่าความชันประมาณ 32 เฮิรตซ์ และค่าความชัน ณ จุด ตก ของทั้งกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ มลายู และจีนแต้จิ๋วพบว่า มีค่าความชัน ณ จุด ตก แตกต่างจากค่าความชัน ณ จุด ตก ของชาวกรุงเทพฯ มากกล่าวคือ กลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้มีค่าความชันประมาณ 32

เฮิร์ตซ์ กลุ่มชาติพันธุ์มลายูมีค่าความชันประมาณ 31 เฮิร์ตซ์ และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วมีค่าความชันประมาณ 42 เฮิร์ตซ์ ในขณะที่ชาวกรุงเทพฯ มีค่าความชันประมาณ 8 เฮิร์ตซ์

จากการเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยมลายู และจีนในตำบลสะเดา และตำบลสำนักแคว อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา กับเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ สามารถแสดงเป็นตารางแสดงค่าความถี่มูลฐาน สัทลักษณะ (แสดงด้วยตัวเลข) และประเภทของเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ มลายู จีนแต้จิ๋ว และชาวกรุงเทพฯ ดังต่อไปนี้

ตาราง 17 แสดงค่าความถี่มูลฐาน สัทลักษณะ (แสดงด้วยตัวเลข) และประเภทของเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ มลายู จีนแต้จิ๋วในตำบลสะเดา และ ตำบลสำนักแคว อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา และชาวกรุงเทพฯ

กลุ่มผู้ออกภาษา ชาติพันธุ์/ชาว	เสียงวรรณยุกต์				
	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
ไทยถิ่นใต้	189-173	183-158	204-221-187	203-194-207-203	189-163-195
	3'2'	3,2,	4,4'3	4,3'4,4,	3'2'3'
	ระดับ	ระดับ	เปลี่ยนระดับ	ระดับ	เปลี่ยนระดับ
มลายู	209-192	208-181	218-233-190	214-223-216	203-176-207
	4,3'	4,3,	4'5,3'	4'4'4'	4,3,4,
	ระดับ	เปลี่ยนระดับ	เปลี่ยนระดับ	ระดับ	เปลี่ยนระดับ
จีนแต้จิ๋ว	195-173	188-157	214-221-188	209-199-220	191-171-213
	3'2'	3'2,	4'4'3'	4,3'4'	3'2'4'
	ระดับ	เปลี่ยนระดับ	เปลี่ยนระดับ	ระดับ	เปลี่ยนระดับ
กรุงเทพฯ	200-179	185-148	230-250-208	202-220	194-162-170
	3'2,	3,1,	4'5'4,	3'4'	3,2'2'
	ระดับ	ระดับ	เปลี่ยนระดับ	ระดับ	เปลี่ยนระดับ

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นค่าความถี่มูลฐาน สัทลักษณะเชิงกล และประเภทของเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ มลายู จีนแต้จิ๋วในตำบลสะเดา และตำบลสำนักแคว อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา และชาวกรุงเทพฯ ซึ่งจากตารางดังกล่าวทำให้ได้ข้อมูลที่มีความชัดเจนมากขึ้น และอาจกล่าวสรุปได้ว่า เสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้มีความคล้ายคลึงกันมากกับเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋ว ยกเว้นเสียงวรรณยุกต์จัตวาที่มีความแตกต่างกัน

ส่วนเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูมีลักษณะแตกต่างจากเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้และเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋ว ยกเว้นเสียงวรรณยุกต์ตรีมีความคล้ายคลึงกันและพบว่าเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้มีความคล้ายคลึงกับเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ ยกเว้นเสียงวรรณยุกต์โทและเสียงวรรณยุกต์ตรีมีความแตกต่างกัน ส่วนเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูมีความแตกต่างจากเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ ยกเว้นเสียงวรรณยุกต์โทมีความคล้ายคลึงกัน และเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วมีบางส่วนคล้ายคลึงกับเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ ยกเว้นเสียงวรรณยุกต์โท วรรณยุกต์ตรี และวรรณยุกต์จัตวาที่มีความแตกต่างกัน

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

จากการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทย มลายู และจีนในตำบลสะเคา และตำบลสำนักแคว อำเภอสะเคา จังหวัดสงขลา ในครั้งนี้ เนื่องมาจากผู้วิจัยได้สังเกตเห็นว่าสำเนียงพูดในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทย มลายู และจีนในตำบลสะเคา และตำบลสำนักแคว อำเภอสะเคา จังหวัดสงขลา มีระดับเสียงสูงต่ำแตกต่างกัน จากข้อสังเกตดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยมีความเชื่อว่าเสียงวรรณยุกต์ที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทย มลายู และจีนในตำบลสะเคา และตำบลสำนักแคว อำเภอสะเคา จังหวัดสงขลา มีความแตกต่างกัน และผู้วิจัยยังมีความเชื่ออีกว่าเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ดังกล่าวมีความแตกต่างจากเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ เช่นกัน

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อวิเคราะห์เสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทย มลายู และจีนในตำบลสะเคา และตำบลสำนักแคว อำเภอสะเคา จังหวัดสงขลา
2. เพื่อเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทย มลายู และจีนในตำบลสะเคา และตำบลสำนักแคว อำเภอสะเคา จังหวัดสงขลา
3. เพื่อเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทย มลายู และจีนในตำบลสะเคา และตำบลสำนักแคว อำเภอสะเคา จังหวัดสงขลา กับเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ผลของการศึกษาค้นคว้าช่วยให้มีความรู้เรื่องเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทย มลายูและจีนในตำบลสะเตา และตำบลสำนักแด้ อำเภอสะเตา จังหวัดสงขลา นอกจากนี้ยังทำให้ทราบความเหมือนและความแตกต่างของเสียงวรรณยุกต์นั้น ตลอดจนทำให้เห็นผลการเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทย มลายู และจีนในตำบลสะเตา และตำบลสำนักแด้ อำเภอสะเตา จังหวัดสงขลา กับเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ ซึ่งจากความรู้ดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนภาษาไทยที่ทำหน้าที่สอนภาษาไทยให้แก่นักเรียนในกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในตำบลสะเตา และตำบลสำนักแด้ อำเภอสะเตา จังหวัดสงขลา อีกทั้งยังทำให้ครูผู้สอนได้รู้จัก เข้าใจธรรมชาติของผู้เรียนมากขึ้น และช่วยให้ครูผู้สอนสามารถวางแผนการสอนได้เหมาะสมกับสภาพผู้เรียนต่อไป

2. ผลของการศึกษาค้นคว้าอาจช่วยในการจำแนกภาษาของกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีการผสมผสานแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม (ในกรณีที่ผลการเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทย มลายู และจีนในตำบลสะเตา และตำบลสำนักแด้ อำเภอสะเตา จังหวัดสงขลา หรือการเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทย มลายู และจีนในตำบลสะเตา และตำบลสำนักแด้ อำเภอสะเตา จังหวัดสงขลา กับเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ มีความแตกต่างกัน) ซึ่งเป็นการสนับสนุนความคิดที่ว่า การจำแนกภาษาของกลุ่มชนต่าง ๆ ที่มีการผสมผสานแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมโดยใช้เกณฑ์ทางภาษาศาสตร์: วรรณยุกต์ เป็นสิ่งที่สามารถเป็นไปได้

3. ผลของการศึกษาค้นคว้าจะเป็นแนวทางสำหรับการค้นคว้าทางภาษาศาสตร์เกี่ยวกับเสียงวรรณยุกต์ในถิ่นอื่นต่อไป

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่อง

1.1 ภาษากับชาติพันธุ์ การแบ่งกลุ่มภาษาและการแบ่งกลุ่มภาษาในภาคใต้

1.2 เสียงวรรณยุกต์และสัทลักษณะเชิงกล

1.3 ภาษาและเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ ภาษามลายู

และภาษาจีน

2. สํารวจพื้นที่เป้าหมาย ผู้วิจัยออกสำรวจพื้นที่เป้าหมายคือ ตำบลสะเตาะ และตำบลสำนักแก้ว ทั้งนี้เพื่อให้ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับการกระจายของชาติพันธุ์ต่าง ๆ และเพื่อการวางแผนออกเก็บข้อมูลภาคสนาม

3. ติดต่อกับบุคลากรฝ่ายต่าง ๆ เช่น นักพัฒนากร เจ้าหน้าที่ฝ่ายทะเบียนราษฎร ผู้นำชุมชนต่าง ๆ เป็นต้น

4. คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากประชากรเพศหญิงในแต่ละชาติพันธุ์ ๆ ละ 10 คน รวมทั้งสิ้น 30 คน(โดยคัดเลือกตามคุณสมบัติที่กำหนดไว้แล้วในบทที่ 1) และในส่วนของข้อมูลทางภาษาของชาวกรุงเทพฯ ผู้วิจัยได้รับความอนุเคราะห์จาก วิไลลักษณ์ จุฑาพะวงค์ ซึ่งวิจัยเรื่องวรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่พูดโดยคนไทย คนแค้จิวและคนซิกข์

5. สร้างเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล โดยการสร้างรายการคำทดสอบเสียงวรรณยุกต์ซึ่งผู้วิจัยได้แนวคิดในการสร้างรายการคำมาจากกล่องทดสอบเสียงวรรณยุกต์ของ วิลเลียม เจ. เกคน์ซึ่งแปลโดยธีระพันธ์ ล.ทองคำ (ดังรายละเอียดที่กล่าวไว้แล้วในบทที่ 1)

6. เตรียมอุปกรณ์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล อันได้แก่ เครื่องบันทึกเสียง แลบบันทึกเสียง ไมโครโฟน

7. ทดลองใช้เครื่องมือ โดยผู้วิจัยได้นำคำที่จะศึกษามาทดลองใช้กับผู้บอกภาษาที่คัดเลือกไว้กลุ่มชาติพันธุ์ละ 1 คน

8. ปรับปรุงเครื่องมือ โดยผู้วิจัยนำคำที่จะศึกษาไปทดลองแล้วเกิดปัญหาในขณะใช้มาปรับปรุงให้เกิดความเหมาะสมต่อการใช้งานจริงมากขึ้น

9. เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการนำรายการคำที่ใช้ทดสอบเสียงวรรณยุกต์ไปให้ผู้บอกภาษาออกเสียงโดยเรียงตามหมวดหมู่ที่ได้จำแนกไว้แล้วและให้ผู้บอกภาษาออกเสียงวรรณยุกต์ในบริบทของคำพูดต่อเนื่องเพื่อให้ได้คำที่ต้องการศึกษาอย่างน้อยคำละ 3 ครั้งจนครบทั้ง 60 คำ

10. นำข้อมูลทางเสียงที่ได้มาบันทึกลงในโปรแกรม Windows Cecil เพื่อนำไปวัดค่าความถี่มูลฐานของคำทั้ง 60 คำที่ออกเสียงโดยผู้บอกภาษาในแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์

11. นำค่าความถี่มูลฐานที่ได้มาแสดงในรูปแบบกราฟเส้นเพื่อจะได้พรรณนาวิเคราะห์และดัดแปลงเป็น “รูปลักษณะเชิงกล” แสดงถึงลักษณะของวรรณยุกต์ที่มีพิสัยระดับเสียง 5 ระดับ

สรุปผล

เสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทย มลายู และจีนใน ตำบลสะเดา และตำบลสำนักแก้ว อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา

การวิเคราะห์เสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทย มลายู และจีนในตำบลสะเดา และตำบลสำนักแก้ว อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา มีดังนี้

1. เสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้

เสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ทั้ง 5 หน่วยเสียง มีลักษณะดังนี้

1.1 เสียงวรรณยุกต์สามัญ ใช้คำในการทดสอบ จำนวน 9 คำ จำนวนครั้งที่ออกเสียง 270 ครั้ง มี 2 ลักษณะย่อยคือ

1.1.1 วรรณยุกต์สามัญลักษณะย่อยที่ 1 วิเคราะห์จากผู้บอกภาษาจำนวน 6 คน พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 189-173 เฮิรตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 3'2' และเป็นวรรณยุกต์ระดับ

1.1.2 วรรณยุกต์สามัญลักษณะย่อยที่ 2 วิเคราะห์จากผู้บอกภาษาจำนวน 4 คน พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 197-179-181 เฮิรตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 3'3,3, และเป็นวรรณยุกต์ระดับ

ผู้วิจัยถือเอาวรรณยุกต์สามัญลักษณะย่อยที่ 1 เป็นตัวแทนของเสียงวรรณยุกต์สามัญของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้

1.2 เสียงวรรณยุกต์เอก ใช้คำในการทดสอบจำนวน 27 คำ จำนวนครั้งที่ออกเสียง 810 ครั้ง วรรณยุกต์เอกไม่มีลักษณะย่อย พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 183-158 เฮิรตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 3,2, และเป็นวรรณยุกต์ระดับ

1.3 เสียงวรรณยุกต์โท ใช้คำในการทดสอบจำนวน 15 คำ จำนวนครั้งที่ออกเสียง 450 ครั้ง มี 2 ลักษณะย่อยคือ

1.3.1 วรรณยุกต์โทลักษณะย่อยที่ 1 วิเคราะห์จากผู้บอกภาษาที่ออกเสียงคำในคำพยางค์เป็น จำนวน 5 คน พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 212-210-176 เฮิรตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 4,4,3, และเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ

1.3.2 วรรณยุกต์โทลักษณะย่อยที่ 2 วิเคราะห์จากผู้ออกภาษาที่ออกเสียงในคำพยางค์เป็น จำนวน 5 คน และใน คำพยางค์ตาย จำนวน 10 คน พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 204-221-187 เฮิร์ตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 4,4'3, และเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ

ผู้วิจัยถือเอาวรรณยุกต์โทลักษณะย่อยที่ 2 เป็นตัวแทนของเสียงวรรณยุกต์โทของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้

1.4 เสียงวรรณยุกต์ตรี ใช้คำในการทดสอบจำนวน 6 คำ จำนวนครั้งที่ออกเสียง 180 ครั้ง มี 2 ลักษณะย่อยคือ

1.4.1 วรรณยุกต์ตรีลักษณะย่อยที่ 1 วิเคราะห์จากผู้ออกภาษาที่ออกเสียงคำในคำพยางค์เป็น จำนวน 9 คน และใน คำพยางค์ตาย จำนวน 4 คน พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 203-194-207-203 เฮิร์ตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 4,3'4,4, และเป็นวรรณยุกต์ระดับ

1.4.2 วรรณยุกต์ตรีลักษณะย่อยที่ 2 วิเคราะห์จากผู้ออกภาษาที่ออกเสียงคำในคำพยางค์เป็น จำนวน 1 คน และใน คำพยางค์ตาย จำนวน 6 คน พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 201-222 เฮิร์ตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 4,4' และเป็นวรรณยุกต์ระดับ

ผู้วิจัยถือเอาวรรณยุกต์ตรีลักษณะย่อยที่ 1 เป็นตัวแทนของเสียงวรรณยุกต์ตรีของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้

1.5 เสียงวรรณยุกต์จัตวา ใช้คำในการทดสอบจำนวน 3 คำ จำนวนครั้งที่ออกเสียง 90 ครั้ง มี 2 ลักษณะย่อยคือ

1.5.1 วรรณยุกต์จัตวาลักษณะย่อยที่ 1 วิเคราะห์จากผู้ออกภาษาจำนวน 6 คน พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 189-163-195 เฮิร์ตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 3'23' และเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ

1.5.2 วรรณยุกต์จัตวาลักษณะย่อยที่ 2 วิเคราะห์จากผู้ออกภาษาจำนวน 4 คน พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 179-151-176-172 เฮิร์ตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 3,2,3'2' และเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ

ผู้วิจัยถือเอาวรรณยุกต์จัตวาลักษณะย่อยที่ 1 เป็นตัวแทนของเสียงวรรณยุกต์จัตวาของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้

2. เสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายู

เสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูทั้ง 5 หน่วยเสียง มีลักษณะดังนี้

2.1 เสียงวรรณยุกต์สามัญ ใช้คำในการทดสอบ จำนวน 9 คำ จำนวนครั้งที่ออกเสียง 270 ครั้ง มี 2 ลักษณะย่อยคือ

2.1.1 วรรณยุกต์สามัญลักษณะย่อยที่ 1 วิเคราะห์จากผู้บอกภาษาจำนวน 9 คน พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 209-192 เฮิรตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 4,3' และเป็นวรรณยุกต์ระดับ

2.1.2 วรรณยุกต์สามัญลักษณะย่อยที่ 2 วิเคราะห์จากผู้บอกภาษาจำนวน 1 คน พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 215-191 เฮิรตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 4'3' และเป็นวรรณยุกต์ระดับ

ผู้วิจัยถือเอาวรรณยุกต์สามัญลักษณะย่อยที่ 1 เป็นตัวแทนของเสียงวรรณยุกต์สามัญของกลุ่มชาติพันธุ์มลายู

2.2 เสียงวรรณยุกต์เอก ใช้คำในการทดสอบ จำนวน 27 คำ จำนวนครั้งที่ออกเสียง 810 ครั้ง มี 2 ลักษณะย่อยคือ

2.2.1 วรรณยุกต์เอกลักษณะย่อยที่ 1 วิเคราะห์จากผู้บอกภาษาที่ออกเสียงคำในคำพยางค์เป็น จำนวน 1 คน พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 213-185 เฮิรตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 4'3, และเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ

2.2.2 วรรณยุกต์เอกลักษณะย่อยที่ 2 วิเคราะห์จากผู้บอกภาษาที่ออกเสียงคำในคำพยางค์เป็น จำนวน 9 คน และใน คำพยางค์ตาย จำนวน 10 คน พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 208-181 เฮิรตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 4,3, และเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ

ผู้วิจัยถือเอาวรรณยุกต์เอกลักษณะย่อยที่ 2 เป็นตัวแทนของเสียงวรรณยุกต์เอกของกลุ่มชาติพันธุ์มลายู

2.3 เสียงวรรณยุกต์โท ใช้คำในการทดสอบ จำนวน 15 คำ จำนวนครั้งที่ออกเสียง 450 ครั้ง มี 3 ลักษณะย่อยคือ

2.3.1 วรรณยุกต์โทลักษณะย่อยที่ 1 วิเคราะห์จากผู้บอกภาษาที่ออกเสียงคำในคำพยางค์เป็น จำนวน 5 คน พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 216-183 เฮิรตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 4'3, และเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ

2.3.2 วรรณยุกต์โทลักษณะย่อยที่ 2 วิเคราะห์จากผู้บอกภาษาที่ออกเสียงคำในคำพยางค์เป็น จำนวน 3 คน และใน คำพยางค์ตาย จำนวน 2 คน พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 230-196 เฮิรตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 5,3' และเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ

2.3.3 วรรณยุกต์โทลักษณะย่อยที่ 3 วิเคราะห์จากผู้ออกภาษาที่ออกเสียงคำในคำพยางค์เป็น จำนวน 2 คน และใน คำพยางค์ตาย จำนวน 8 คน พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 218-233-190 เฮิร์ตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 4'5,3' และเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ

ผู้วิจัยถือเอาวรรณยุกต์โทลักษณะย่อยที่ 3 เป็นตัวแทนของเสียงวรรณยุกต์โทของกลุ่มชาติพันธุ์มลายู

2.4 เสียงวรรณยุกต์ตรี ใช้คำในการทดสอบ จำนวน 6 คำ จำนวนครั้งที่ออกเสียง 180 ครั้ง มี 5 ลักษณะย่อยคือ

2.4.1 วรรณยุกต์ตรีลักษณะย่อยที่ 1 วิเคราะห์จากผู้ออกภาษาที่ออกเสียงคำในคำพยางค์เป็น จำนวน 3 คน และใน คำพยางค์ตาย จำนวน 1 คน พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 236-214-224 เฮิร์ตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 5,4'4' และเป็นวรรณยุกต์ระดับ

2.4.2 วรรณยุกต์ตรีลักษณะย่อยที่ 2 วิเคราะห์จากผู้ออกภาษาที่ออกเสียงคำในคำพยางค์เป็น จำนวน 2 คน พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 237-188 เฮิร์ตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 5,3' และเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ

2.4.3 วรรณยุกต์ตรีลักษณะย่อยที่ 3 วิเคราะห์จากผู้ออกภาษาที่ออกเสียงคำในคำพยางค์เป็น จำนวน 2 คน และใน คำพยางค์ตาย จำนวน 6 คน พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 214-223-216 เฮิร์ตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 4'4'4' และเป็นวรรณยุกต์ระดับ

2.4.4 วรรณยุกต์ตรีลักษณะย่อยที่ 4 วิเคราะห์จากผู้ออกภาษาที่ออกเสียงคำในคำพยางค์เป็น จำนวน 1 คน และใน คำพยางค์ตาย จำนวน 3 คน พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 216-223-190 เฮิร์ตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 4'4'3' และเป็นวรรณยุกต์ระดับ

2.4.5 วรรณยุกต์ตรีลักษณะย่อยที่ 5 วิเคราะห์จากผู้ออกภาษาที่ออกเสียงคำในคำพยางค์เป็น จำนวน 2 คน พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 192-177-192-185 เฮิร์ตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 3'3,3'3, และเป็นวรรณยุกต์ระดับ

ผู้วิจัยถือเอาวรรณยุกต์ตรีลักษณะย่อยที่ 3 เป็นตัวแทนของเสียงวรรณยุกต์ตรีของกลุ่มชาติพันธุ์มลายู

2.5 เสียงวรรณยุกต์จัตวา ใช้คำในการทดสอบ จำนวน 3 คำ จำนวนครั้งที่ออกเสียง 90 ครั้ง มี 3 ลักษณะย่อยคือ

2.5.1 วรรณยุกต์จัตวาลักษณะย่อยที่ 1 วิเคราะห์จากผู้ออกภาษาจำนวน 7 คน พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 203-176-207 เฮิร์ตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 4,3,4, และเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ

2.5.2 วรรณยุกต์จัตวาลักษณะย่อยที่ 2 วิเคราะห์จากผู้ออกภาษาจำนวน 1 คน พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 211-242-218 เฮิร์ตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 4,5'4' และเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ

2.5.3 วรรณยุกต์จัตวาลักษณะย่อยที่ 3 วิเคราะห์จากผู้ออกภาษาจำนวน 2 คน พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 222-205-211-201 เฮิร์ตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 4'4,4,4, และเป็นวรรณยุกต์ระดับ

ผู้วิจัยถือเอาวรรณยุกต์จัตวาลักษณะย่อยที่ 1 เป็นตัวแทนของเสียงวรรณยุกต์จัตวาของกลุ่มชาติพันธุ์มลายู

3. เสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋ว

เสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วทั้ง 5 หน่วยเสียงมีลักษณะดังนี้

3.1 เสียงวรรณยุกต์สามัญ ใช้คำในการทดสอบจำนวน 9 คำ จำนวนครั้งที่ออกเสียง 270 ครั้ง วรรณยุกต์สามัญไม่มีลักษณะย่อย พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 195-173 เฮิร์ตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 3'2' และเป็นวรรณยุกต์ระดับ

3.2 เสียงวรรณยุกต์เอก ใช้คำในการทดสอบ จำนวน 27 คำ จำนวนครั้งที่ออกเสียง 810 ครั้ง วรรณยุกต์เอกไม่มีลักษณะย่อย พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 188-157 เฮิร์ตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 3'2, และเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ

3.3 เสียงวรรณยุกต์โท ใช้คำในการทดสอบ จำนวน 15 คำ จำนวนครั้งที่ออกเสียง 150 ครั้ง มี 3 ลักษณะย่อยคือ

3.3.1 วรรณยุกต์โทลักษณะย่อยที่ 1 วิเคราะห์จากผู้ออกภาษาที่ออกเสียงคำในคำพยางค์เป็น จำนวน 8 คน พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 214-221-188 เฮิร์ตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 4'4'3' และเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ

3.3.2 วรรณยุกต์โทลักษณะย่อยที่ 2 วิเคราะห์จากผู้ออกภาษาที่ออกเสียงคำในคำพยางค์เป็น จำนวน 1 คน และใน คำพยางค์ตาย จำนวน 5 คน พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 215-210-219-186 เฮิร์ตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 4'4,4'3, และเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ

3.3.3 วรรณยุกต์โทลักษณะย่อยที่ 3 วิเคราะห์จากผู้ออกภาษาที่ออกเสียงคำในคำพยางค์เป็น จำนวน 1 คน และใน คำพยางค์ตาย จำนวน 5 พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 201-214-187 เฮิร์ตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 4,4'3, และเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ

ผู้วิจัยถือเอาวรรณยุกต์โทลักษณะย่อยที่ 1 เป็นตัวแทนของเสียงวรรณยุกต์โทของกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋ว

3.4 เสียงวรรณยุกต์ตรี ใช้คำในการทดสอบ จำนวน 6 คำ จำนวนครั้งที่ออกเสียง 180 ครั้ง มี 3 ลักษณะย่อยคือ

3.4.1 วรรณยุกต์ตรีลักษณะย่อยที่ 1 วิเคราะห์จากผู้ออกภาษาที่ออกเสียงคำในคำพยางค์เป็น จำนวน 5 คน และใน คำพยางค์ตาย จำนวน 3 คน พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 209-199-220 เฮิร์ตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 4,3'4' และเป็นวรรณยุกต์ระดับ

3.4.2 วรรณยุกต์ตรีลักษณะย่อยที่ 2 วิเคราะห์จากผู้ออกภาษาที่ออกเสียงคำในคำพยางค์เป็น จำนวน 4 คน และใน คำพยางค์ตายจำนวน 3 คน พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 218-202-215 เฮิร์ตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 4'4,4' และเป็นวรรณยุกต์ระดับ

3.4.3 วรรณยุกต์ตรีลักษณะย่อยที่ 3 วิเคราะห์จากผู้ออกภาษาที่ออกเสียงคำในคำพยางค์เป็น จำนวน 1 คน และใน คำพยางค์ตาย จำนวน 4 คน พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 202-211-205 เฮิร์ตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 4,4,4, และเป็นวรรณยุกต์ระดับ

ผู้วิจัยถือเอาวรรณยุกต์ตรีลักษณะย่อยที่ 1 เป็นตัวแทนของเสียงวรรณยุกต์ตรีของกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋ว

3.5 เสียงวรรณยุกต์จัตวา ใช้คำในการทดสอบ จำนวน 3 คำ จำนวนครั้งที่ออกเสียง 90 ครั้ง มี 2 ลักษณะย่อยคือ

3.5.1 วรรณยุกต์จัตวาลักษณะย่อยที่ 1 วิเคราะห์จากผู้ออกภาษาจำนวน 6 คน พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 191-171-213 เฮิร์ตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 3'2'4' และเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ

3.5.2 วรรณยุกต์จัตวาลักษณะย่อยที่ 2 วิเคราะห์จากผู้ออกภาษาจำนวน 4 คน พบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 175-157-185-180 เฮิร์ตซ์ มีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์คือ 2'2,3,3, และเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ

ผู้วิจัยถือเอาวรรณยุกต์จัตวาลักษณะย่อยที่ 1 เป็นตัวแทนของเสียงวรรณยุกต์จัตวาของกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋ว

จากการวิเคราะห์เสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยมลายู และจีนในตำบลสะเตาะ และตำบลสำนักแก้ว อำเภอสะเตาะ จังหวัดสงขลา ทั้ง 15 หน่วยเสียงสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ วรรณยุกต์ระดับ มี 7 หน่วยเสียง ได้แก่ เสียงวรรณยุกต์สามัญ เสียงวรรณยุกต์ตรี ของทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์ และเสียงวรรณยุกต์เอกที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ กับ วรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ มี 8 หน่วยเสียง ได้แก่ เสียงวรรณยุกต์โท และเสียงวรรณยุกต์จัตวา ของทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์ และเสียงวรรณยุกต์เอกที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูและกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋ว

การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทย

มลายู และจีนในตำบลสะเตาะ และตำบลสำนักแก้ว อำเภอสะเตาะ จังหวัดสงขลา

การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยมลายู และจีนในตำบลสะเตาะ และตำบลสำนักแก้ว อำเภอสะเตาะ จังหวัดสงขลา

การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยมลายู และจีนในตำบลสะเตาะ และตำบลสำนักแก้ว อำเภอสะเตาะ จังหวัดสงขลา สามารถสรุปได้ดังนี้

1. การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์สามัญ ผู้วิจัยพบว่าเสียงวรรณยุกต์สามัญของทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์เป็นวรรณยุกต์ระดับ และพบว่าเสียงวรรณยุกต์สามัญที่มีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานที่จุดค้นพยางค์สูงสุดได้แก่ เสียงวรรณยุกต์สามัญที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายู ซึ่งพบว่ามีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 209 เฮิรตซ์ รองลงมาคือกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วประมาณ 195 เฮิรตซ์ และกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ประมาณ 189 เฮิรตซ์

ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐาน ณ จุดท้ายพยางค์สูงสุดซึ่งพูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูประมาณ 192 เฮิรตซ์ รองลงมาคือกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วประมาณ 173 เฮิรตซ์

ค่าความชันสูงสุดซึ่งพูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วประมาณ 22 เฮิรตซ์ รองลงมาคือกลุ่มชาติพันธุ์มลายูประมาณ 17 เฮิรตซ์ และกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ประมาณ 16 เฮิรตซ์

ส่วนสัทลักษณะของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้สามารถเขียนแทนด้วย 3'2' และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วสามารถเขียนแทนด้วย 3,2, ในขณะที่กลุ่มชาติพันธุ์มลายูมีความแตกต่างออกไปจากกลุ่มซึ่งสามารถเขียนแทนด้วย 4,3'

2. การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์เอก ผู้วิจัยพบว่าเสียงวรรณยุกต์เอกที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้เป็นวรรณยุกต์ระดับ ส่วนวรรณยุกต์ของกลุ่มชาติพันธุ์มลายู และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ และพบว่าเสียงวรรณยุกต์เอกที่มีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานที่จุดต้นพยางค์สูงสุดได้แก่ เสียงวรรณยุกต์เอกที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูประมาณ 208 เฮิรตซ์ รองลงมาคือกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วประมาณ 188 เฮิรตซ์ และกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ประมาณ 183 เฮิรตซ์

ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐาน ณ จุดท้ายพยางค์สูงสุดซึ่งพูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูประมาณ 181 เฮิรตซ์ รองลงมาคือไทยถิ่นใต้ประมาณ 158 เฮิรตซ์ และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วประมาณ 157 เฮิรตซ์

ค่าความชันสูงสุดซึ่งพูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วประมาณ 31 เฮิรตซ์ รองลงมาคือกลุ่มชาติพันธุ์มลายูประมาณ 27 เฮิรตซ์ และกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ประมาณ 25 เฮิรตซ์

ส่วนสัทลักษณะของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้สามารถเขียนแทนด้วย 3,2, และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วสามารถเขียนแทนด้วย 3'2, ในขณะที่กลุ่มชาติพันธุ์มลายูมีความแตกต่างออกไปจากกลุ่มซึ่งสามารถเขียนแทนด้วย 4,3,

3. การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์โท ผู้วิจัยพบว่าเสียงวรรณยุกต์ของทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์เป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ และพบว่าเสียงวรรณยุกต์โทที่มีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานที่จุดต้นพยางค์สูงสุดได้แก่ เสียงวรรณยุกต์โทที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูประมาณ 218 เฮิรตซ์ รองลงมาคือกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วประมาณ 214 เฮิรตซ์ และกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ประมาณ 204 เฮิรตซ์

ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐาน ณ จุดท้ายพยางค์สูงสุดซึ่งพูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูประมาณ 190 เฮิรตซ์ รองลงมาคือกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วประมาณ 188 เฮิรตซ์ และกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ประมาณ 187 เฮิรตซ์

ค่าความชันสูงสุดในช่วงแรกซึ่งพูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ประมาณ 17 เฮิรตซ์ รองลงมาคือกลุ่มชาติพันธุ์มลายูประมาณ 15 เฮิรตซ์ และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วประมาณ 7 เฮิรตซ์ และค่าความชันสูงสุดในช่วงที่สองซึ่งพูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูประมาณ 43 เฮิรตซ์ รองลงมาคือกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ประมาณ 34 เฮิรตซ์ และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วประมาณ 33 เฮิรตซ์

ส่วนสัทลักษณะของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้สามารถเขียนแทนด้วย 4,4'3, และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วสามารถเขียนแทนด้วย 4'4'3' ในขณะที่กลุ่มชาติพันธุ์มลายูมีความแตกต่างออกไปจากกลุ่มซึ่งสามารถเขียนแทนด้วย 4'5,3'

4. การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ตรี ผู้วิจัยพบว่าเสียงวรรณยุกต์ตรีของทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์เป็นวรรณยุกต์ระดับ และพบว่าเสียงวรรณยุกต์ตรีที่มีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานที่จุดต้นพยางค์สูงสุดได้แก่ เสียงวรรณยุกต์ตรีที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูประมาณ 214 เฮิรตซ์ รองลงมาคือกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วประมาณ 209 เฮิรตซ์ และกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ประมาณ 203 เฮิรตซ์

ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐาน ณ จุดท้ายพยางค์สูงสุดซึ่งพูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วประมาณ 220 เฮิรตซ์ รองลงมาคือกลุ่มชาติพันธุ์มลายูประมาณ 216 เฮิรตซ์ และกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ประมาณ 203 เฮิรตซ์

ค่าความชันสูงสุดในช่วงแรกซึ่งพูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วประมาณ 10 เฮิรตซ์ รองลงมาคือกลุ่มชาติพันธุ์มลายู และกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ประมาณ 9 เฮิรตซ์ และค่าความชันสูงสุดในช่วงที่สองซึ่งพูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วประมาณ 21 เฮิรตซ์ รองลงมาคือกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ประมาณ 13 เฮิรตซ์ และกลุ่มชาติพันธุ์มลายูมีค่าความชันในช่วงที่สองน้อยที่สุดประมาณ 7 เฮิรตซ์ ส่วนค่าความชันในช่วงที่สามมีเพียงกลุ่มชาติพันธุ์เดียวคือ กลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ประมาณ 4 เฮิรตซ์

ส่วนสัทลักษณะของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้สามารถเขียนแทนด้วย 4,3'4,4, กลุ่มชาติพันธุ์มลายูสามารถเขียนแทนด้วย 4'4'4' และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วสามารถเขียนแทนด้วย 4,3'4'

จากการค้นพบเสียงวรรณยุกต์ตรีของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้มีข้อสังเกตที่น่าสนใจบางประการคือ ลักษณะการขึ้นและการตกของค่าความถี่มูลฐานแบ่งเป็น 3 ช่วง มีค่าประมาณ 203-194-207-203 เฮิรตซ์

5. การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์จัตวา ผู้วิจัยพบว่าเสียงวรรณยุกต์จัตวาของทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์เป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ และพบว่าเสียงวรรณยุกต์จัตวาที่มีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานที่จุดต้นพยางค์สูงสุดได้แก่ เสียงวรรณยุกต์จัตวาที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูประมาณ 203 เฮิรตซ์ รองลงมาคือกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วประมาณ 191 เฮิรตซ์ และกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ประมาณ 189 เฮิรตซ์

ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐาน ณ จุดท้ายพยางค์สูงสุดซึ่งพูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วประมาณ 213 เฮิรตซ์ รองลงมาคือกลุ่มชาติพันธุ์มลายูประมาณ 207 เฮิรตซ์ และกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ประมาณ 195 เฮิรตซ์

ค่าความชันสูงสุดในช่วงแรกซึ่งพูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูประมาณ 27 เฮิรตซ์ รองลงมาคือกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ประมาณ 26 เฮิรตซ์ และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วประมาณ 20 เฮิรตซ์ และค่าความชันสูงสุดในช่วงที่สองซึ่งพูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วประมาณ 42 เฮิรตซ์

รองลงมาคือกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ประมาณ 32 เอิร์ตซ์ และกลุ่มชาติพันธุ์มลายูประมาณ 31 เอิร์ตซ์

ส่วนสัญลักษณ์ของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้สามารถเขียนแทนด้วย 3'23' กลุ่มชาติพันธุ์มลายูสามารถเขียนแทนด้วย 4,3,4, ในขณะที่กลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วสามารถเขียนแทนด้วย 3'2'4'

การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ มลายู และจีนในตำบลสะเดา และตำบลสำนักแก้ว อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลาพบว่าเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้มีความคล้ายคลึงกันมากกับเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋ว ยกเว้นเสียงวรรณยุกต์จัตวามีความแตกต่างกัน ส่วนเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูมีลักษณะแตกต่างจากเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้และเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋ว ยกเว้นเสียงวรรณยุกต์ตรีมีความคล้ายคลึงกัน

การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทย มลายู และจีนในตำบลสะเดา และตำบลสำนักแก้ว อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา กับเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวไทยกรุงเทพฯ

การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทย มลายู และจีนในตำบลสะเดา และตำบลสำนักแก้ว อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา กับเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ สามารถสรุปได้ดังนี้

1. การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์สามัญ ผู้วิจัยพบว่าวรรณยุกต์สามัญของทั้ง 4 กลุ่มชาติพันธุ์เป็นวรรณยุกต์ระดับ ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของเสียงวรรณยุกต์สามัญในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ มีค่าประมาณ 200-179 เอิร์ตซ์ สามารถเขียนแทนด้วย 3'2, และมีค่าความชันประมาณ 21 เอิร์ตซ์ และเมื่อเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์สามัญในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ กับกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในตำบลสะเดา และตำบลสำนักแก้ว พบว่า กลุ่มชาติพันธุ์ที่มีการออกเสียงใกล้เคียงกับชาวกรุงเทพฯ มากที่สุดคือ กลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋ว โดยค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วมีค่าประมาณ 195-173 เอิร์ตซ์ สามารถเขียนแทนด้วย 3'2' และมีค่าความชันประมาณ 22 เอิร์ตซ์ ในขณะที่กลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้มีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 189-173 เอิร์ตซ์ สามารถเขียนแทนด้วย 3'2' และมีค่าความชันประมาณ 16 เอิร์ตซ์ ส่วนกลุ่มชาติพันธุ์มลายูเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีความแตกต่างจากชาวกรุงเทพฯ

มากที่สุด โดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูมีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 209-192 เฮิร์ตซ์ สามารถเขียนแทนด้วย 4,3' และมีค่าความชันประมาณ 17 เฮิร์ตซ์

2. การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์เอก ผู้วิจัยพบว่าวรรณยุกต์เอกที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ และกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้เป็น วรรณยุกต์ระดับ ส่วนวรรณยุกต์เอกที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายู และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วเป็น วรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ ค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานของเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ มีค่าประมาณ 185-148 เฮิร์ตซ์ สามารถเขียนแทนด้วย 3,1. และมีค่าความชันประมาณ 37 เฮิร์ตซ์ และเมื่อเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์เอกในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ กับกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในตำบลสะเคา และตำบลสำนักแก้วพบว่า กลุ่มชาติพันธุ์ที่มีการออกเสียงใกล้เคียงกับชาวกรุงเทพฯ มากที่สุดคือ กลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋ว โดยค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้มีค่าประมาณ 183-158 เฮิร์ตซ์ สามารถเขียนแทนด้วย 3,2, และมีค่าความชันประมาณ 25 เฮิร์ตซ์ ในขณะที่ค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานของกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วมีค่าประมาณ 188-157 เฮิร์ตซ์ สามารถเขียนแทนด้วย 3'2, และมีค่าความชันประมาณ 31 เฮิร์ตซ์ ส่วนกลุ่มชาติพันธุ์มลายูเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีความแตกต่างจากชาวกรุงเทพฯ มากที่สุด มีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 208-181 เฮิร์ตซ์ สามารถเขียนแทนด้วย 4,3, และมีค่าความชันประมาณ 27 เฮิร์ตซ์

3. การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์โท ผู้วิจัยพบว่าวรรณยุกต์โทของทั้ง 4 กลุ่มชาติพันธุ์เป็น วรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ ค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานของเสียงวรรณยุกต์โทในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ มีค่าประมาณ 230-250-208 เฮิร์ตซ์ สามารถเขียนแทนด้วย 4'5'4, และมีค่าความชันประมาณ 20-42 เฮิร์ตซ์ และเมื่อเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์โทในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ กับกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในตำบลสะเคา และตำบลสำนักแก้ว พบว่าเสียงวรรณยุกต์โทที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายู มีความใกล้เคียงชาวกรุงเทพฯ มากที่สุด โดยค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานของกลุ่มชาติพันธุ์มลายูมีค่าประมาณ 218-233-190 เฮิร์ตซ์ สามารถเขียนแทนด้วย 4'5,3' และมีค่าความชันประมาณ 15-43 เฮิร์ตซ์ ในขณะที่กลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีการออกเสียงวรรณยุกต์โทแตกต่างจากชาวกรุงเทพฯ มาก โดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้มีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 204-221-187 เฮิร์ตซ์ สามารถเขียนแทนด้วย 4,4'3 และมีค่าความชันประมาณ 17-34 เฮิร์ตซ์ ในขณะที่กลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วมีค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานประมาณ 214-221-188 เฮิร์ตซ์ สามารถเขียนแทนด้วย 4'4'3' และมีค่าความชันประมาณ 7-33 เฮิร์ตซ์

4. การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ตรี ผู้วิจัยพบว่าวรรณยุกต์ตรีของทั้ง 4 กลุ่มชาติพันธุ์เป็น วรรณยุกต์ระดับ ค่าเฉลี่ยความถี่มาตรฐานของเสียงวรรณยุกต์ตรีในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูด

โดยชาวกรุงเทพฯ มีค่าประมาณ 202-220 เฮิร์ตซ์ สามารถเขียนแทนด้วย 3'4' และมีค่าความชันประมาณ 18 เฮิร์ตซ์ เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในตำบลสะเคา และตำบลถ่านัก แล้วพบว่าวรรณยุกต์ตรีในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ มีลักษณะคล้ายคลึงกันเนื่องจาก มีสัทลักษณะที่แทนด้วยตัวเลขคล้ายกันแต่ค่าความถี่มูลฐานตลอดทั้งพยางค์มีลักษณะ การขึ้น และ การตก แตกต่างกัน กล่าวคือ ในกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้มีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 203-194-207-203 เฮิร์ตซ์ สามารถเขียนแทนด้วย 4,3'4,4, มีค่าความชันประมาณ 9-13-4 เฮิร์ตซ์ ในขณะที่กลุ่มชาติพันธุ์มลายูมีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 214-223-216 เฮิร์ตซ์ สามารถเขียนแทนด้วย 4'4'4' มีค่าความชันประมาณ 9-7 เฮิร์ตซ์ และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วมีค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานประมาณ 209-199-220 เฮิร์ตซ์ สามารถเขียนแทนด้วย 4,3'4' มีค่าความชันประมาณ 10-21 เฮิร์ตซ์

5. การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์จัตวา ผู้วิจัยพบว่าวรรณยุกต์จัตวาของทั้ง 4 กลุ่มชาติพันธุ์เป็นวรรณยุกต์ เปลี่ยนระดับ ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของเสียงวรรณยุกต์จัตวาในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ มีค่าประมาณ 194-162-170 เฮิร์ตซ์ สามารถเขียนแทนด้วย 3,2'2' และมีค่าความชันประมาณ 32-8 เฮิร์ตซ์ และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในตำบลสะเคา และตำบลถ่านักแล้วพบว่า เสียงวรรณยุกต์จัตวาของชาวกรุงเทพฯ มีความใกล้เคียงกับเสียงวรรณยุกต์จัตวาของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้มากที่สุด โดยค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้มีค่าประมาณ 189-163-195 เฮิร์ตซ์ สามารถเขียนแทนด้วย 3'2'3' และมีค่าความชันประมาณ 26-32 เฮิร์ตซ์ ในขณะที่ค่าเฉลี่ยความถี่มูลฐานของกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วมีค่าประมาณ 191-171-213 เฮิร์ตซ์ สามารถเขียนแทนด้วย 3'2'4' และมีค่าความชันประมาณ 20-42 เฮิร์ตซ์ ส่วนกลุ่มชาติพันธุ์มลายูเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีความแตกต่างจากชาวกรุงเทพฯ

การเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทย มลายู และจีนในตำบลสะเคา และตำบลถ่านักแล้วกับเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ พบว่าเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้มีความคล้ายคลึงกับเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ ยกเว้นเสียงวรรณยุกต์โทและเสียงวรรณยุกต์ตรีมีความแตกต่างกัน ส่วนเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูมีความแตกต่างจากเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ ยกเว้นเสียงวรรณยุกต์โทมีความคล้ายคลึงกัน และเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต้จิ๋วมีบางส่วนคล้ายคลึงกับเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ ยกเว้นเสียงวรรณยุกต์โท วรรณยุกต์ตรี และวรรณยุกต์จัตวามีความแตกต่างกัน

อภิปรายผล

จากการวิเคราะห์และเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทย มลายู และจีนในตำบลสะเตา และตำบลถ้ำน้ำก่แล้ว อำเภอสะเตา จังหวัดสงขลา และจากการเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ดังกล่าวกับชาวกรุงเทพฯ สามารถชี้แจงได้ดังนี้

1. จากสมมติฐานของงานวิจัยที่ว่า เสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทย มลายู และจีนในตำบลสะเตา และตำบลถ้ำน้ำก่แล้ว อำเภอสะเตา จังหวัดสงขลา มีความแตกต่างกัน ซึ่งจากผลการวิจัยในครั้งนี้สามารถอภิปรายได้ว่า เสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์มีทั้งลักษณะที่เหมือนและลักษณะที่แตกต่างจากกลุ่มกล่าวคือ เสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต่จื๊วมีความคล้ายคลึงกันมาก ยกเว้นเสียงวรรณยุกต์จัตวาที่มีความแตกต่างกัน ส่วนเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูมีลักษณะแตกต่างจากกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต่จื๊ว ยกเว้นเสียงวรรณยุกต์ตรีที่มีความคล้ายคลึงกัน

ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต่จื๊วต่างก็เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีภาษาแม่เป็นภาษาที่มีวรรณยุกต์เช่นเดียวกัน และจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในบทที่ 2 ทำให้ทราบว่าทั้งภาษาไทยถิ่นใต้และภาษาจีนแต่จื๊วมีจำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ใกล้เคียงกัน คือมีประมาณ 6-7 หน่วยเสียง นอกจากนี้จากการที่ผู้วิจัยได้มีโอกาสพบปะกับกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต่จื๊วพบว่า กลุ่มชาติพันธุ์ทั้งสองมีความใกล้ชิดสัมพันธ์กัน สืบเนื่องจากการตั้งถิ่นฐานพบว่ากลุ่มชาติพันธุ์ทั้งสองมักอาศัยอยู่ในบริเวณตัวเมืองและมักจะมีการติดต่อค้าขายกันอยู่เสมอ อีกทั้งยังมีการผสมผสานกันระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์โดยการสมรส ด้วยเหตุผลดังกล่าวอาจส่งผลทำให้เสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต่จื๊วมีความคล้ายคลึงกันมาก

ในขณะที่กลุ่มชาติพันธุ์มลายูเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีภาษาแม่เป็นภาษาที่ไม่มีวรรณยุกต์ และเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีความภาคภูมิใจ มีความรักและหวงแหนภาษาของตนเป็นอย่างมาก ดังนั้นเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายูจึงมีลักษณะแตกต่างจากเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้และกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต่จื๊ว

2. จากสมมติฐานของงานวิจัยที่ว่า เสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทย มลายู และจีนในตำบลสะเตา และตำบลถ้ำน้ำก่แล้ว อำเภอสะเตา จังหวัดสงขลา กับเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ มีความแตกต่างกัน ซึ่งจากผลการวิจัยในครั้งนี้สามารถอภิปรายได้ว่า เสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่ม

ชาติพันธุ์ไทย มลายู และจีนในตำบลสะเดา และตำบลสำนักแคว อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา กับเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ มีทั้งลักษณะที่เหมือนและลักษณะที่แตกต่างกันกล่าวคือ เสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้มีความคล้ายคลึงกับชาวกรุงเทพฯ ยกเว้นเสียงวรรณยุกต์โทและเสียงวรรณยุกต์ตรีมีความแตกต่างกัน ส่วนเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์มลายู มีความแตกต่างจากชาวกรุงเทพฯ ยกเว้นเสียงวรรณยุกต์โทมีความคล้ายคลึงกัน และเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต่จื๊วมีความคล้ายคลึงกันในบางส่วนกับชาวกรุงเทพฯ ยกเว้นเสียงวรรณยุกต์โท วรรณยุกต์ตรี และวรรณยุกต์จัตวา มีความแตกต่างกัน

ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีภาษาแม่เป็นภาษาที่มีวรรณยุกต์ เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่ได้รับการปลูกฝังให้มีการเรียนรู้ภาษาไทยมาตรฐานมาตั้งแต่ระดับการศึกษาภาคบังคับ เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่ให้การยอมรับและยกย่องภาษาไทยมาตรฐานว่าเป็นภาษาที่มีความไพเราะน่าฟัง สังเกตได้จากคนไทยถิ่นใต้ในยุคหลังนิยมสอนบุตรหลานให้พูดภาษาไทยมาตรฐานแทนการสอนให้พูดภาษาไทยถิ่นใต้ นอกจากนี้กลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ยังสามารถสัมผัสสัทภาษาไทยมาตรฐานได้จากหลายทาง เช่น จากการติดต่อสื่อสารกับหน่วยงานราชการ จากการติดต่อกับบุคคลต่างกลุ่มชาติพันธุ์ จากสื่อมวลชนแขนงต่าง ๆ เป็นต้น ดังนั้นจากความใกล้ชิดกันมากของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐานจึงทำให้กลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้สามารถออกเสียงคำในภาษาไทยมาตรฐานได้ใกล้เคียงกับชาวกรุงเทพฯ ซึ่งถือเป็นเจ้าของภาษาที่แท้จริงมากที่สุด

ส่วนกลุ่มชาติพันธุ์มลายูเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีภาษาแม่เป็นภาษาที่ไม่มีวรรณยุกต์ เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่มักตั้งถิ่นฐานในพื้นที่ห่างไกลนอกตัวเมือง เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีความรักและหวงแหนภาษาของตนเป็นอย่างมาก ดังนั้นเมื่อกลุ่มชาติพันธุ์มลายูมีความจำเป็นต้องใช้ภาษาไทยมาตรฐานในการสื่อสาร พบว่าภาษาไทยมาตรฐานนั้นมีสำเนียงผิดเพี้ยนแตกต่างไปจากภาษาไทยมาตรฐานที่พูดโดยชาวกรุงเทพฯ เป็นอย่างมาก

และในส่วนของกลุ่มชาติพันธุ์จีนแต่จื๊วเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีภาษาแม่เป็นภาษาที่มีวรรณยุกต์เช่นเดียวกับกลุ่มชาติพันธุ์ไทยถิ่นใต้ เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีการตั้งถิ่นฐานอยู่ในตัวเมือง เนื่องจากมักประกอบอาชีพค้าขายทำให้ กลุ่มชาติพันธุ์จีนแต่จื๊วมีความเป็นคนเมืองสูง มีโอกาสใกล้ชิดกับสื่อสารมวลชนแขนงต่าง ๆ ดังนั้นจึงทำให้กลุ่มชาติพันธุ์จีนแต่จื๊วสามารถออกเสียงคำในภาษาไทยมาตรฐานได้ใกล้เคียงกับชาวกรุงเทพฯ เช่นกัน

3. จากผลการวิจัยทำให้ครูผู้สอนภาษาไทยให้แก่นักเรียนในกลุ่มชาติพันธุ์ไทย มลายู และจีนในตำบลสะเดา และตำบลสำนักแคว อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา ได้ทราบและเข้าใจการ